

TỊNH NGHIỆP TAM PHƯỚC - HIẾU THÂN TÔN SƯ

Tập 2

Chủ giảng: Thầy Hồ Tiểu Lâm

Giảng từ ngày 31/12/2010 - 1/1/2011

Địa điểm: Hội trường số 1 tại trung tâm triển lãm Singapore

Cản dịch: Ban biên dịch Tịnh Không Pháp Ngữ

Đại đức Hội trưởng Hứa Thanh Tiêu tôn kính, đại đức tổng vụ Lý tôn kính, các vị pháp sư tôn kính, các vị đồng tu, đồng học tôn kính, chúc mọi người buổi tối an lành!

Hôm qua tôi đã báo cáo với các vị một buổi là làm sao để thực hành hiếu đạo trong gia đình. Chủ đề báo cáo là: “Tịnh Nghiệp Tam Phước, Hiếu Thân Tôn Sư”. Nói đến Tịnh Nghiệp Tam Phước mọi người chắc đều biết, trong Tịnh Nghiệp Tam Phước phước thứ nhất là “*hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp*”. Hôm qua trước khi báo cáo với mọi người thì tôi đã nói qua về sự lý giải của tôi đối với việc hiếu dưỡng cha mẹ. Vì sao chúng ta phải về nhà hiếu dưỡng cha mẹ? Hiếu dưỡng cha mẹ có quan hệ gì với việc tôi kiếm tiền? Hiếu dưỡng cha mẹ có quan hệ gì với việc tôi lấy vợ sanh con? Hiếu dưỡng cha mẹ có quan hệ gì với sự nghiệp thuận lợi của tôi? Hiếu dưỡng cha mẹ có quan hệ gì với sức khỏe của tôi? Ở đây tôi xin nhấn mạnh lại một lần nữa “*hết thấy pháp do tâm tướng sanh*”, “*cảnh tùy tâm chuyển, tướng do tâm sanh*”. Đây là lý luận cơ bản mà đồng tu học Phật chúng ta đều biết, cũng là nguyên tắc cao nhất khi Phật giảng về tâm tánh. Tâm tốt thì cái gì cũng tốt, tâm thiện thì cái gì cũng thiện. Vấn đề phía sau là tôi phải đi đâu để tu tâm tốt của mình? Tôi đi đâu để tu tâm thiện của mình? Bạn có thể chỉ cho chúng tôi một nơi, cho chúng tôi một phương pháp, cho chúng tôi một con đường, cho chúng tôi một phương cách để chúng tôi nhanh chóng, ổn thỏa, an toàn, trực tiếp tu tốt tâm của mình hay không? Bởi vì tâm tôi tốt thì tất cả đều tốt. Vì sao? Mọi người đều biết thí nghiệm nước của tiến sĩ Giang Bồn Thắng, bạn yêu nước thì nước sẽ hồi đáp cho bạn một bức ảnh tuyệt đẹp, bạn hận nước thì nước sẽ cho bạn một bức ảnh xấu xí. Nước là y báo của chúng ta, ý niệm của chúng ta là chánh báo. Tôi muốn y báo của tôi tốt. Nhân viên của bạn, gia đình của bạn, công ty của bạn, đại học của bạn, đồng sự của bạn, vợ của bạn, con của bạn đều là y báo của bạn. Tôi hy vọng thuận lợi, tôi hy vọng nhìn thấy mọi người tôi đều vui vẻ, tôi hy vọng làm việc rất thuận lợi,

có nhiều người giúp đỡ tôi. Xin lỗi, bạn phải tu tâm cho tốt, thuần thiện thuần tịnh.

Ở đâu có thể tu tâm tốt? Thích Ca Mâu Ni Phật nói: “*hiếu dưỡng cha mẹ*”, ở bên cha mẹ có thể làm điều này. Ấn Quang lão Hòa Thượng nói: “*đôn luân tận phận*”. Ngũ luân, luân đầu tiên chính là *phụ tử hữu thân*. Trong Kinh Quán Vô Lượng Thọ, Thích Ca Mâu Ni Phật nói: “*Tam thế chư phật, tịnh nghiệp chánh nhân*”, Phật là người thiện nhất, ngài làm sao để thành Phật? Bắt đầu từ hiếu dưỡng cha mẹ. Vì sao? Cha mẹ và bạn không có tự tư tự lợi, cha mẹ và bạn không có tham sân si mạn, cha mẹ và bạn không có danh văn lợi dưỡng, cha mẹ và con cái không có ngũ dục lục trần, hoàn cảnh tu học vô cùng tốt. Trong thời ngũ trước ác thế hiện nay, ở bên cạnh cha mẹ là hoàn cảnh tu học tốt nhất. Nơi đây không có nhiều đả kích, không có nhiều ô nhiễm, không có nhiều phiền phức, không có nhiều nghịch tăng thượng duyên. Thứ hai, hôm qua chúng tôi nói “*một phần thành kính được một phần lợi ích, mười phần thành kính được mười phần lợi ích*”, đồng tu học Phật chẳng ai không muốn đạt được lợi ích. Ai mất nhiều thời gian như vậy, mất nhiều tiền như vậy mà không muốn đạt được lợi ích từ sự giáo huấn của Phật Bồ Tát chứ? Điều muốn cả. Tiếp theo Ấn Quang lão Hòa Thượng nói bạn phải có tâm thành kính. Tôi đi đâu để tìm được tâm thành kính? Vấn đề tiếp theo chính là điều này. Nếu bạn không có tâm thành kính với cha mẹ, nếu bạn không có tâm yêu thương đối với cha mẹ, bạn nói bạn có tâm yêu thương với Thích Ca Mâu Ni Phật, bạn nói bạn có tâm yêu kính, có tâm thành kính với Phật giáo, đó là điều không thể! Cho nên trở về nhà ở bên cha mẹ là dễ dàng khởi phát tâm thành kính của bạn nhất vì họ đã ngậm đắng nuốt cay cực khổ nuôi bạn khôn lớn, bạn có tình cảm với họ. Họ đối với bạn là yêu thương vô hạn, chăm sóc vô hạn, họ có ân lớn với bạn. Chúng ta dùng một câu thơ cổ là: “*Lòng con nhỏ bé như cỏ dại, làm sao báo đáp ân cha mẹ như mặt trời ba xuân*”. Nói cách khác, nếu như đối với cha mẹ mà bạn không khởi phát được tâm thành kính, không khởi phát được tâm yêu thương thì bạn có thể cung kính với Phật Pháp sao? Bạn không cung kính với Phật Pháp thì bạn có thể đạt được lợi ích không? Sau khi bạn không đạt được lợi ích, 10 năm, 20 năm qua đi, liệu bạn có oán trách Phật Pháp hay không? Tôi bái lạy rồi, tam thời hệ niệm cũng tham gia rồi, Phật thất cũng tham gia rồi tại sao không linh? Kinh Vô Lượng Thọ, tôi cũng đọc 3.000 lần rồi, mỗi ngày tôi cũng niệm 60.000 - 70.000 tiếng Phật hiệu, tại sao cảnh giới của tôi vẫn không tốt? Tại sao thân thể tôi vẫn không khỏe? Tại sao tôi vẫn không kiếm được tiền? Không gì khác là do bạn không có tâm thành kính. Bạn nói cho tôi biết ở

đâu chúng ta có thể tìm thấy tâm thành kính? Ở đâu chúng tôi có thể tìm được tâm thành kính? (Home, to be with your parents) hãy ở bên cạnh cha mẹ của bạn. Cho nên đây chính là lý luận để bạn phải về nhà hiếu dưỡng cha mẹ. Về nhà hiếu dưỡng cha mẹ không phải đơn thuần là chăm sóc cha mẹ, tiếng anh chúng ta gọi là one-way ticket, vé xe một chiều. Tôi về hiếu dưỡng cha mẹ, tôi chỉ đơn thuần là cho đi, tôi không được chút hồi báo nào. Không phải. Ngoài bản thân bạn đạt được lợi ích ra thì không ai đạt được lợi ích cả. Bạn ở trước mặt cha mẹ là tu hành, là nâng cao cảnh giới, là tìm tâm thành kính, là tỏa sáng tâm yêu thương. Bạn tìm được tâm yêu thương, tìm được tâm thành kính, vậy thì bạn quá tuyệt vời rồi!

Mọi người chúng ta đều học qua Liễu Phàm Tứ Huấn rồi. Trong chương thứ tư “phương pháp tích thiện” ông nói: thiện thứ hai là “giữ tâm ái kính”, ông đã nói như thế nào vậy? *“Ở nhà phụng thờ cha mẹ thì phải hết lòng kính mến yêu thương, lời nói phải dịu dàng hòa nhã, tập cho thành thói quen tốt, bồi dưỡng thành hòa khí là phương pháp căn bản để cảm ứng với lòng trời”*. Câu nói này vô cùng quan trọng. Liễu Phàm tiên sinh 35 tuổi gặp được Thiền Sư Vân Cốc nhưng mãi đến năm 69 tuổi ông mới viết cho con trai mình 4 điều răn này, vậy có thể hàm hồ được sao? Có người cha nào mà không yêu thương con trai mình chứ? Trải qua 34 năm, cân nhắc từng câu từng chữ, từng chữ đều phải cân nhắc tỉ mỉ. Câu này nói tại sao phải phụng thờ cha mẹ? Tôi xin chia sẻ những thể hội học tập của tôi cho các bạn nghe. Hết lòng yêu thương, đây không phải trò đùa. Tình yêu của vợ chồng là vì bạn có dục vọng. Tình yêu quân thân, cấp trên cấp dưới vì trong tay họ nắm quyền sống chết của bạn. Tình yêu giữa bạn bè có thể là có lợi ích. Tình yêu giữa anh chị em cũng không tệ, nhưng hiện nay được mấy anh chị em có thể đoàn kết. “Hết lòng yêu thương” bạn đi đâu để tìm đây? Bạn hết lòng yêu thương bao nhiêu thì tâm bồ đề của bạn sâu đậm bấy nhiêu. Hết lòng yêu thương là bên trong, nội tâm là hết lòng yêu thương vậy bên ngoài thì sao? Dịu dàng, hòa nhã, ôn hòa, mặt mày vui vẻ, rạng ngời, hoan hỷ. Hết lòng yêu thương là nhân, hòa nhã là quả. Các vị ngồi đây có người là ông chủ, có người là thầy giáo, có người buôn bán, có người làm trong chính phủ, ai mà không thích người hòa nhã chứ? Sự hòa nhã này rèn luyện ở đâu? Ở trước mặt cha mẹ.

Hoàn cảnh tu học của tôi đặc biệt không tốt, ở công ty tôi là người lớn tuổi nhất, tôi không có chỗ luyện tập. Tôi phải đi đâu để luyện tập đây? Họ đều là cấp dưới của tôi, đều rất cung kính lễ phép với tôi, đều tăng bốc tôi, đều nói tôi tốt, đều sợ tôi. Về nhà thì là chủ trong nhà, làm sao để nhìn thấy khiếm khuyết của bản thân chứ? Không có. Tôi chỉ còn cách về bên cạnh cha mẹ, họ coi bạn là con

cái, ở đó bạn không phải là tổng giám đốc, ở đó bạn không phải là nghiên cứu sinh, ở đó bạn không phải là ông chủ, ở đó bạn không phải là một doanh nhân tỷ phú mà bạn là một đứa con. Họ yêu thương bạn, họ là trưởng bối. Họ nói chuyện với bạn không cần kiêng kỵ, vì họ yêu thương bạn. Họ không cần khách khí với bạn, vì giữa họ và bạn không có toan tính lợi ích. Họ không cần làm bạn vui, vì giữa họ và bạn không có toan tính lợi ích. Họ không cần lừa gạt bạn, không cần tung hô bạn, vì họ và bạn không có mưu lợi cho nên bạn mới có thể tìm được con người thật của mình. Chỉ có cha mẹ mới làm như vậy. Bạn ra xã hội họ đều khách khí với bạn, đều gật đầu với bạn, họ nói: “*Anh thật giỏi, anh xem hiện nay anh càng ngày càng giỏi, không có anh thì không được, anh quá tuyệt*”, nói thật bạn đừng tin những lời này, đều là giả đấy! Đều là có mục đích, họ lừa gạt bạn mà thôi. Cha mẹ không như vậy, bạn có thể tìm được cảm giác chân thực, bạn [có thể] tin nhiệm họ, họ nói tốt thì thực sự là tốt, họ nói không tốt thì thực sự là không tốt. Sau khi lòng hết yêu thương thì sao? Lời nói dịu dàng hòa nhã. Lời nói của tôi không dịu dàng không hòa nhã, tôi cần gì phải hòa nhã chứ, họ đều là cấp dưới của tôi, đều là hậu bối của tôi mà. Nói khoác! Cuồng vọng! Ngông cuồng không ai bì kịp! Tốt nghiệp nghiên cứu sinh rồi, làm ông chủ lớn rồi, có tiền rồi, ngồi xe Mercedes rồi, tôi nhẹ nhàng dịu dàng với ai chứ? Với thư ký sao, vậy chẳng phải dọa chết thư ký rồi sao. Hay tôi dịu dàng hòa nhã với tài xế? Dịu dàng hòa nhã với cô giúp việc trong nhà? Không có! Không có chỗ để bạn luyện tâm khiêm tốn, luyện tâm bao dung, không có nơi để luyện tập, đi đâu cũng không tìm được nơi tốt như vậy. Bên cạnh cha mẹ có thể dịu dàng hòa nhã. Sau đó thì sao? Tập thành thói quen, dưỡng thành tính nết rồi thì đối với ai cũng khiêm tốn, đối với ai cũng ôn hòa, đối với ai cũng khiêm nhường, nhã nhặn ôn hòa, được vậy thì ai cũng hoan hỷ, thiên địa quỷ thần đều thương xót.

Trong Liễu Phàm Tứ Huấn nói chúng ta muốn phát triển, muốn hạnh phúc, muốn thành công thì chúng ta nhất định phải giữ thái độ khiêm tốn. Tục ngữ thường nói “quân lính cắm phẫn vùng lên ắt sẽ chiến thắng”. Thiên địa quỷ thần, Phật Bồ Tát lúc nào cũng thương xót ta, đồng tình với ta. Cho nên “*tiện thị hòa khí cách thiên chi bốn*”, hòa khí là nhân, cách thiên là quả. Cách thiên là gì? Cách là cảm ứng, cảm động. Thiên là gì? Thiên là quy luật tự nhiên. Trong này cái gì gọi là thiên? Là quy luật nhân quả. Bạn xem hòa khí mới có thể cảm ứng với lòng trời, bạn không có hòa khí thì bạn không thể cảm ứng với lòng trời, cho nên hòa khí sanh tài. Mỗi người đều hy vọng cảm ứng với lòng trời, đều hy vọng được gia trì, đều hy vọng có thể cảm ứng với trời, kỳ thực trời ở đâu? Chính là quy luật

nhân quả, làm việc tốt thì được quả báo tốt, đây là cảm ứng với lòng trời, được quả báo tốt. Làm việc xấu thì bị ác báo, đây là bị ác báo, chiêu cảm ác báo. “Ở nhà phụng thờ cha mẹ thì phải hết lòng kính mến yêu thương, lời nói phải dịu dàng hòa nhã, tập cho thành thói quen tốt, bồi dưỡng thành hòa khí là phương pháp căn bản để cảm ứng với lòng trời”. Bạn có thể cảm ứng với trời chẳng lẽ bạn không thể tâm tưởng sự thành hay sao? Đúng không? Trời bạn cũng có thể cảm ứng được, chẳng lẽ bạn còn không kiếm được tiền hay sao? Chúng ta nói cái gì là thần thông, là cảm ứng, là gia trì, tất cả bạn đều có. Cho nên chúng ta về nhà phụng thờ cha mẹ, hiếu dưỡng cha mẹ, không đơn thuần chỉ là chăm sóc cha mẹ, là một sự hy sinh, hay chỉ đơn thuần là một sự cho đi còn bản thân thì không đạt được thứ gì, không phải vậy! Người khác không đạt được thứ gì chỉ có bạn đạt được.

Hôm qua tôi đã báo cáo với mọi người, 2 giờ đầu tiên là giảng về quá trình tôi ở nhà hiếu dưỡng cha mẹ, phát hiện thấy cảnh giới của mình không được, thấy mình thiếu sót quá nhiều, thấy được vọng tưởng phân biệt và chấp trước của mình nên vô cùng cảm ơn cha mẹ. Nếu không phải họ đã cho tôi một môi trường, một nơi tu học thì làm sao tôi biết được bản thân mình không được, phát hiện được sai lầm của mình. Ân Quang lão Hòa Thượng nói: “*Xem tất cả mọi người đều là Bồ Tát, chỉ mình ta là kẻ phàm phu*”. Về nhà có em gái em rể, có cháu trai, có người giúp việc, có cha mẹ, hãy xem tất cả mọi người đều là Bồ Tát. Từ bàn ăn đến giường của cha, từ cái ghế chỗ cha ngồi đến chỗ xoa bóp cho cha đều là đạo tràng. Đó chính là chỗ kiểm nghiệm xem bản thân tu học có thành tựu, có công phu hay không? Không được! Hôm qua tôi đã nói với mọi người rồi. Tối qua trở về tôi đã thống kê ra 11 câu chuyện. Bắt đầu từ ăn đậu phụ thôi cho đến câu chuyện cuối cùng là máy niệm Phật, mọi người rất cảm động. Sau khi xuống mọi người hỏi tôi: “Tại sao cứ nghe thầy giảng là tôi đều rơi nước mắt?”. Bởi vì nó chân thật, tình cảm chân thật là áng văn hay. Hai giờ hôm nay tôi sẽ tán thán những vị Bồ Tát ở nhà mà tôi nhìn thấy. Hôm qua là kiểm điểm bản thân, phát lộ sám hối, phát hiện sai lầm của mình, sửa sai; hôm nay là xem người nhà cha mẹ làm như thế nào?

Cha tôi có 500.000 tệ tiền tiết kiệm, là tiền tích lũy cả đời, bao gồm cả tiền tôi cho ông. Ông yêu thương 3 đứa cháu trai. Tôi có 2 đứa con trai, em gái tôi có một đứa. Tôi về nhà mỗi ngày đều ở cùng ông, ông nói với tôi rằng: “*Con trai! Cha có 500.000 tệ, cha sẽ chia cho 3 đứa cháu. Cha rất vui, mỗi đứa 170.000 tệ*”. Suốt ngày ông đều nói với tôi chuyện này, đây là tiền tích lũy cả đời của cha, tiền

trợ cấp hưu trí của cha, cha là lính, cha là lão cán bộ chiến tranh kháng Nhật v.v... Các khoản tiền trợ cấp của quốc gia ông đều tích cóp lại. Ông nói cha muốn giữ lại cho con cháu. Người học Phật chúng ta đều biết, khoản tiền này cho con cháu thì không bằng đem đi cúng dường Tam Bảo. Nhưng cái tâm yêu thương con cháu này của ông là tâm thiện, chưa nghe Phật Pháp, không hiểu văn hóa truyền thống mà ông làm như vậy là tương đối khó được. Khi mới về nhà, cha nói với tôi chuyện này, lúc đó tôi rất ngạo mạn nói: “Cha à! cha làm vậy gọi là ngu si”.

Ông nói: “Cái gì! Cha cho các cháu khoản tiền này gọi là ngu si, vậy con nói cho cha nghe xem không ngu si thì phải làm thế nào?”

Tôi nói: “Cha à! Nên lấy đi in kinh, việc này có lợi ích chân thật đối với cha”.

Ông nói: “Con thôi đi! Đừng đùa với cha nữa”.

Tôi ở cùng cha chăm sóc cha, xoa bóp cho cha, đưa cha đi khám bệnh, giúp ông đi đại tiện, tiểu tiện, thật lòng quan tâm ông, yêu thương ông chân thành, dần dần ông nghe lọt tai những lời tôi nói. Nếu tôi làm không được thì tôi cũng khuyên không được. Cho nên Đệ Tử Quy nói “*cùng khuyên thiện, cùng lập đức, lỗi không ngăn, đôi bên sai*”. Thiện này là gì? Thiện này là khuyên người phải có kỹ xảo, phải biết khuyên? Làm sao mới gọi là khéo khuyên? Làm sao bạn mới có thể biết khuyên? Bạn phải thực lòng yêu thương họ, bạn thật sự muốn họ tốt, đây là khéo khuyên.

Thông qua thời gian này, mấy tháng trôi qua, tôi vẫn tiếp tục giúp cha. Có một hôm, hai cha con nói chuyện ông rất cảm động nói rằng: “*Con trai à! Con thật vất vả!*”. Vì sao vậy? Tháng 10 Bắc Kinh vào mùa đông, mắt cha tôi bị mù không nhìn thấy nữa. Mỗi ngày về nhà trước tiên là tôi xoa bóp cho ông, từ bàn chân đến bắp chân, từ bắp chân đến đầu gối, từ đầu gối đến đùi, từ đùi bóp lên người, “*Cha nằm xuống, con bóp lưng cho cha, bóp lưng xong cha ngồi dậy con bóp vai cho cha*”.

Cha tôi không nhìn thấy, ông thương tôi nên mỗi lần đều nói: “*Con trai à! Con không dễ gì về nhà được một chuyến, được rồi, đã 40 phút rồi, được rồi đi ăn cơm trưa thôi*”.

Ông đẩy tay tôi ra thì thấy tay tôi toàn là mồ hôi, ông có cảm giác mà: “*Con trai! Con ra nhiều mồ hôi quá. Không được! Không được, con đừng bóp nữa, cha thực sự không đành lòng*”.

Sau đó tôi nói: “*Cha à! Đừng như vậy, khó khăn lắm hôm nay trạng thái của cha mới tốt, lại không phải đi bệnh viện, đại tiện cũng giải quyết được rồi, bây giờ chưa ăn cơm thì con xoa bóp cho cha thêm mấy phút nữa, mấy phút thôi, vì cha tuổi tác lớn như vậy rồi ra ngoài cũng không hoạt động được, mắt lại không tốt*”.

Ông nói: “*Con à! Thật sự...*”, “*Cả đời cha, mấy tháng hạnh phúc nhất chính là mấy tháng cuối cùng này, con thật sự thay đổi rồi*”.

Bởi vì tháng 7 khi mới về nhà, tôi vừa về nhà là ông đều giục tôi đi, ông nói: “*Con trai à! Con về đi, cha không sao*”. Tôi nói: “*Cha à! Không được, con về để trông phước điền, Phật nói hiếu dưỡng cha mẹ là ân điền, trông hạt giống xuống ân điền mới có thể trở quả được, sau này con làm sao để phát tài? Con làm sao tu bồ đề tâm được?*”. Cha tôi nói: “*Con à! Bồ Đề Tâm của con đã viên mãn rồi, con về đi!*” Cha và bạn có khoảng cách, bạn vì chính mình nên mới về hiếu dưỡng cha mẹ, bạn không phải về vì cha mẹ. Trải qua mấy tháng này thật sự dần dần buông xuống, thật sự dùng tâm chân thành, ông cảm thấy bạn thật sự muốn tốt cho ông. Vì sao? Tôi cảm thấy cha tôi càng ngày càng khác trước, trước đây tôi bóp chân thì căn bản ông không để tôi bóp, vì cha tôi không đi được nên chân đều bị phù lên giống như củ cải nước vậy. Hơn nữa bạn nghĩ xem, ông đi giày, lại không đi lại được, ông sợ lạnh nên phải mang tất len, vừa cởi ra thì rất thôi. Bản thân ông cũng biết chân mình có mùi. Tôi nói: “*Cha à! Con giúp cha rửa chân nhé*”. Cha tôi nói: “*Không cần, không cần, mỗi tuần cô giúp việc đều giúp cha rửa 2 lần rồi*”. Ông không tiếp nhận bạn. Làm sao để ông tiếp nhận? Chính là thời gian dài bạn thật sự yêu thương ông, bạn dùng tâm chân thành quan tâm ông, làm ông cảm động thì dần dần ông sẽ đón nhận bạn. Ông sẽ chủ động nói với bạn rằng: “*Con trai à! Hôm nay cha đau chân phải, con giúp cha bóp nhé. Hôm nay mông cha mới con giúp cha xoa bóp nhé*”. Bởi vì cha tôi ngồi trên ghế sofa nên các bắp thịt đều bị suy thoái, xương cụt và 2 xương đùi 3 xương này suy thoái rất rõ ràng. Ông ngày ngày ngồi trên ghế sofa, mắt không nhìn thấy, lưng bị gầy không đi lại được, vô cùng đáng thương. Mông không còn thịt nữa, một cơ thể nặng như vậy đè lên trên sẽ đau cỡ nào! Ông bảo tôi xoa bóp mông cho ông, chắc chắn ông rất ngại nhưng ông có thể mở lời nhờ tôi.

Sau khi mở lời nhờ bạn, đây chẳng phải là biểu hiện tốt hay sao? Có cảm tình rồi thì ông có thể tiếp nhận bạn, sau khi tiếp nhận thì ông sẽ nói với bạn.

Tôi nói: “*Cha à! Cha cảm thấy biểu hiện của con như thế nào?*”.

Cha tôi nói: “Con trai à! Thật không còn gì để nói, tình cảm giữa cha con mình ngày càng thân thiết. Mấy tháng này là những tháng cha thật sự hạnh phúc, là những tháng cha hạnh phúc nhất”.

Tôi nói: “Cha à! Cha nghĩ xem nếu cha mẹ trong thiên hạ đều giống như cha, bên cạnh họ đều có một đứa con trai như Hồ Tiểu Lâm, có thể yêu thương cha, có thể về nhà chăm sóc cha, cha nói xem các bậc cha mẹ trong thiên hạ sẽ vui biết bao, hạnh phúc biết bao!”

Cha tôi nói: “Đúng thế! Vậy phải dạy, phải khởi xướng, phải đề xướng”.

Tôi nói: “Cho nên cha à! Số tiền của cha nếu đem ra in tài liệu, làm đĩa chuyển tặng cho mọi người để họ được giáo dục, họ xem những đĩa này xong đều giống như con trở về nhà chăm sóc cha mẹ của họ...”.

Cha tôi nói: “Vậy thì các bậc cha mẹ trong thiên hạ vui biết mấy, cha mẹ rất cần con cái chăm sóc”.

Tôi nói: “Vâng! Cha à! 3 đứa cháu của cha không thiếu tiền. Hiện nay trường học, xã hội thiếu nhất là gì? Thiếu nhất là giáo dục”. “Cha à! Số tiền này cho con cháu tốt hay là dùng tiền làm đĩa, mua kinh sách tặng cho xã hội đại chúng tốt hơn?”.

Cha tôi hiểu rồi: “Được! Con trai à! Như vậy đi, 500.000 tệ này cha giao cho con, con sử dụng cho tốt. Đây là tiền tích góp cả đời của cha, cha muốn đem đi in *Đệ Tử Quy*, thành tựu của con đã khích lệ cha. Cha cảm thấy thiên hạ hiện nay thiếu nhất chính là tâm hiếu này, khoản tiền này dùng vào đây là đúng rồi, tiêu đúng rồi, để lại cho các cháu là sai rồi”.

Bạn xem “cùng khuyên thiện, cùng lập đức, lỗi không ngăn, đôi bên sai”. Làm sao để khuyên cha mẹ hồi đầu? Hiếu cảm trời đất. Liễu Phàm Tứ Huấn nói: “người khác không đồng ý với ý kiến của bạn, người khác không thể làm theo cách của bạn nói là do *đức của mình chưa tu nên cảm chưa tới*”. Đức hạnh của bạn chưa đạt, chưa tu đến nơi, nên bạn chưa cảm hóa được họ. Bản thân bạn thực sự làm được thì chẳng có ai không đi theo bạn, cho nên chúng ta ở bên cạnh cha mẹ phải làm được, phải đem *Đệ Tử Quy* diễn ra, thật sự đặt nó ở trong tâm. Tôi thấy cha tôi có thể cho đi 500.000 tệ, bởi vì chúng ta học Phật đều biết nếu ông dùng khoản tiền này vào đây, thì như Kinh Địa Tạng nói đối với ông sau này, đời sau của ông, sau khi ông qua đời sẽ có lợi ích rất lớn. Cho nên chúng ta làm sao để hiếu dưỡng cha mẹ? Không chỉ đơn giản là cho họ tiền, không chỉ đơn giản là

về nhà, không phải chỉ giúp họ xới com. Đương nhiên những điều này đều phải làm nhưng quan trọng hơn là giúp họ khai trí tuệ, đem những thứ bạn học được nói với họ, cùng tiến bộ với cha mẹ. Vốn dĩ 500.000 tệ này của ông căn bản là không thể động vào được, cho nên ngày 28 tháng 11 ông qua đời, tôi lập tức lấy sổ tiết kiệm đi rút tiền rồi mang đi in ấn Pháp Bảo.

Khoản tiền này là của 3 người, cha tôi không viết di chúc. Còn có mẹ và em gái tôi, làm sao bạn nói rút tiền là rút được? Mẹ đã nói với tôi như thế nào? “Con trai à! Đây là việc tốt, số tiền này nên dùng vào những việc này, cha con không nói nhưng mẹ phải nói. Bởi vì con là một kẻ lãng tử, con đã được những thứ này dạy dỗ, chúng ta nên in nhiều những tài liệu này để nhiều kẻ lãng tử hơn nữa nhờ được giáo dục mà hồi đầu”. Chủ Tịch Hồ nói hài hòa có thể thực hiện được. Bạn xem cảnh giới của họ. Tôi nói với em gái tôi rằng: “Em à! Còn một phần ba của em thì sao?”.

Cô ấy nói: “Anh à! Em không có ý kiến gì, anh nói làm thế nào thì làm như vậy”. “Anh à! Anh có tiền không?”.

Tôi nói: “Anh có, anh sẽ cho em 500.000 tệ, nhưng 500.000 này của cha một đồng em cũng không được động vào. Em có tin anh rất yêu thương cha không?”

Cô ấy nói: “Anh đối với cha hết mực yêu thương, anh đối với cha, em không còn gì để nói”.

Tôi nói: “Nếu em tin anh thương cha, anh dùng số tiền này không phải mang tai ương đến cho cha, không phải mang tai họa đến cho cha mà anh giúp cha tu phước. Anh biết em thiếu tiền hơn anh. Em phải đi làm thuê, em cho anh thời gian một tháng...”.

Bởi vì tôi có một sự chấp trước, tôi hy vọng có thể thật sự lấy được 483.000 tệ từ ngân hàng về, lấy được rồi sẽ mang đến nơi chế tác Pháp Bảo. Đây là số tiền mồ hôi nước mắt cả đời tích lũy của cha tôi, sau đó tôi mới rút 500.000 tệ cho em gái.

Tôi nói: “Em à! Sang năm mới anh sẽ đưa cho em”.

Cô ấy nói: “Anh à! Em không dùng, em không cần”.

Tôi nói: “Em cần hay không là việc của em, anh không cần khoản tiền này, sang năm mới anh sẽ đưa cho em 500.000 tệ. Chúng ta sẽ đem quyên tặng 483.000 tệ của cha cùng với tiền lãi. Chúng ta đều thương cha. Mặc dù hôm nay chúng ta

không có năng lực để nhìn xem cha ở đâu, không biết tình hình của cha như thế nào, chúng ta cũng không biết cuộc sống của cha ra sao, nhưng trên Kinh Phật nói với chúng ta một điều, chúng ta biết chỉ cần con cái của cha có thể đoạn ác tu thiện, thì bất luận ở cõi nào cha đều có thể đạt được lợi ích của con cái”.

Chúng ta không có thần thông, chúng ta không có năng lực này. Khi Phật thị hiện diệt độ Ngài nêu ra Tứ Y Pháp, “*y pháp bất y nhân*”. Pháp nói như thế nào? Bà La Môn Nữ đã làm như thế nào? Quang Mục Nữ đã làm như thế nào? Kinh Địa Tạng đã nói rất tường tận rồi. Vì cha qua đời là nhân, bạn ra sức thực hành, bạn đoạn ác tu thiện, bạn cống hiến cho xã hội, bạn cống hiến cho quốc gia. Ai đã đưa bạn đến thế giới này? Cha mẹ. Vì sao Bà La Môn Nữ niệm Phật một ngày một đêm thành Thánh Giả thì tội nữ Duyệt Đế Lợi được sanh lên trời? Vì tội nữ Duyệt Đế Lợi đọa địa ngục là nhân, Bà La Môn Nữ thành Thánh Giả là quả. Bạn nói tội nữ Duyệt Đế Lợi - mẹ của Bà La Môn Nữ có tu phước không? Bà tu đại phước. Bà qua đời đã thành tựu cho một vị Phật, phước báo đó bao lớn chứ! Một người xuất gia, cứu tổ sanh thiên, một người thành Thánh vậy bao nhiêu đời tổ tiên được sanh thiên chứ. Cho nên khi Bà La Môn Nữ đến địa ngục, Quỷ Vương nói với cô rằng: “Ba ngày trước, tội nữ Duyệt Đế Lợi đã được sanh lên trời rồi”. Đây chẳng phải là Phật Bồ Tát dạy bảo chúng ta hay sao? Địa ngục là khổ nhất, nếu cha thật sự đọa địa ngục thì chúng ta có thể cứu không? Có thể cứu. Cứu như thế nào? Hồ Tiểu Lâm phải thành Thánh. Phước tự mình cầu, cầu người khác đều không được. Đây là một vấn đề rất nghiêm túc. Mỗi đồng tu học Phật chúng ta đều có cha mẹ, thật sự phải hiếu dưỡng cha mẹ. Hôm qua giảng xong có rất nhiều người nói với tôi: “*Cha mẹ tôi qua đời hết rồi, ông bà nội cũng qua đời rồi vậy chúng tôi làm sao để hiếu dưỡng cha mẹ đây?*” Họ qua đời rồi, bạn nói lời này là bạn chưa hiểu rõ lời Phật dạy. Cha mẹ vẫn còn, không chỉ cha mẹ đời này còn mà cha mẹ ông bà đời đời kiếp kiếp đều còn, bạn làm sao để hiếu dưỡng đây? Bạn xem Kinh Địa Tạng bạn xem Bà La Môn Nữ đã hiếu dưỡng như thế nào? Giác Hoa Định Tự Tại Vương Như Lai bảo cô về nhà lão thật niệm Phật, bản thân niệm thành công rồi thì mẹ sanh thiên thôi. Cho nên hôm qua tôi báo cáo với mọi người, cha tôi vừa đi thì tâm niệm Phật của tôi vô cùng khẩn thiết, tôi cảm giác mỗi tiếng Phật Hiệu như đang cứu cha tôi, chỉ cần tôi thành tựu thì ông cũng thành tựu.

Chữ hiếu (孝) của chúng ta, nửa trên chữ hiếu là chữ lão (老), nửa dưới là chữ tử (子) trong từ nhi tử, là một thể mà. Cha qua đời rồi mà tôi còn muốn nổi nóng, tôi còn không biết hổ thẹn sao? Tôi làm sao để cứu cha tôi, nếu giờ này ông đang chịu dày vò ở dưới địa ngục mà tôi còn làm như vậy thì chẳng phải càng

khiến cha tôi khổ hơn hay sao? Tôi còn muốn tự tư tự lợi, tôi không biết hổ thẹn sao? Bạn có nhẫn tâm không? Cha yêu thương bạn nhiều như vậy, bạn có thể cứu cha nhưng bạn không cứu, không những không cứu mà bạn còn làm ông khổ thêm, bạn có nhẫn tâm không? Đệ Tử Quy nói: “*Tang ba năm, thường thương nhớ, chỗ ở đổi, không rượu thịt*”. Không phải nói bạn khóc suốt 3 năm để tang. Ý nghĩa này quá sâu. “tang ba năm, thường thương nhớ”. Trong quá trình để tang ba năm, bạn có tự tư tự lợi, bạn có danh văn lợi dưỡng, bạn có ngũ dục lục trần, bạn có tham sân si mạn. Bạn xem trong thời gian này, khi bạn muốn phạm 16 chữ này, bạn sẽ nhớ tới người cha yêu thương bạn đang ở đó chờ bạn cứu giúp, bạn không rơi nước mắt được sao? Bạn làm được chưa? Bạn chưa làm được, bạn đang hại ông. Cha ruột mà bạn còn hại thì ai mà bạn không dám hại chứ? Cha ruột mà bạn không cứu, bạn nói bạn có thể đạt được lợi ích trong việc học Phật sao? Cho nên thật sự sau khi cha tôi qua đời thì tôi thể hội câu nói này trong Đệ Tử Quy sâu sắc hơn. Nghĩa là trong tâm thường nghĩ mình thành tựu thì cha cũng thành tựu, tôi thật sự thành Thánh, tôi thật sự được cứu thì cha tôi cũng được cứu. Vì cha nên tôi không thể phạm sai lầm. Vì cha nên tôi không thể nói sai, tôi không thể khởi những ý niệm tà vạy. Cha đi rồi nhưng luôn thúc giục bạn, khi còn sống cha yêu thương bạn, chăm sóc bạn, làm ra các sự thị hiện, khởi phát tâm hiếu của bạn, khởi phát tâm thành kính của bạn, cha đi rồi vẫn luôn dạy bạn, vẫn mọi lúc ở bên cạnh nhắc nhở bạn, bạn đừng quên cha. Các vị đồng tu, thật linh! Khi bạn ngồi máy bay vừa muốn nổi nóng với cô phục vụ bạn liền nghĩ đến cha thì bạn không nổi giận được nữa, thật đấy! Mọi người về nhà thử xem, không nhẫn tâm mà! Tâm yêu thương của cha đối với bạn là hết mực. Chúng ta xem nổi thống khổ dưới địa ngục được miêu tả trong Kinh Địa Tạng, ông đang đợi chúng ta cứu giúp, bạn còn không hổ thẹn sao? Bạn hổ thẹn rồi.

Cho nên thận chung truy viển. Tại sao gọi là thận chung truy viển? Tại sao phải thận chung truy viển? Là luôn nhắc nhở bản thân cha mẹ và ta là một thể. Nếu ta tốt thì họ cũng tốt, ta càng tốt thì họ cũng càng tốt cho nên bạn phải thận chung truy viển. Bạn nói họ tốt hay không tôi cũng không để tâm, trong tâm tôi đã không còn họ nữa rồi, tôi đã lãng quên họ rồi. Xin lỗi vậy thì bạn thiếu đi một sự thúc giục, bạn thiếu đi một phần gia trì, bạn thiếu đi một tầng thượng duyên, bản thân bạn cũng không thành tựu được. Cho nên người thường để cha mẹ trong tâm là người có phước. Vì sao? Vì họ tinh tấn tu học, họ thật sự nỗ lực, họ thật làm. Bạn nói chúng sanh vô biên thề nguyện độ, thôi đi bạn! Tôi không chấp nhận cách nói này của bạn, cha mà bạn còn không muốn độ, bạn còn nói chúng sanh

vô biên thê nguyện độ sao? Hơn nữa trong Kinh Vô Lượng Thọ nói “*phát Bồ Đề Tâm, nhất hướng chuyên niệm*”. Bạn là nhất hướng chuyên niệm, cái bạn niệm là vì bản thân. Cái gì gọi là Bồ Đề Tâm? Trong “Văn Sao”, Ấn Quang lão Hòa Thượng nói là tâm tự lợi lợi tha. Ngay đến cha mà bạn còn không muốn ông được lợi ích vậy bạn có thể lợi ích người khác sao? Ngay đến cha mà bạn cũng không giúp ông được lợi ích vậy Tâm Bồ Đề của bạn có thể phát ra không? Tâm Bồ Đề của bạn không phát ra được, vậy thì 8 chữ này có thể coi là thật không? “Phát Bồ Đề Tâm, nhất hướng chuyên niệm”, chẳng có chữ nào dư thừa. Từ đâu mà khởi lên tâm Bồ Đề? Từ trên người cha mẹ, nói cách khác từ trên người cha mẹ mà bạn cũng không khởi phát được tâm Bồ Đề lợi ích tha nhân thì đau mồm rất hòng cũng uổng công. Cho nên cha mẹ còn sống hay cha mẹ mất rồi đều phải phát tâm Bồ Đề, đều phải lợi ích họ.

“Tang ba năm, thường thương nhớ” thường có nghĩa là gì? Ý nghĩa của chữ thường này không phải là thường xuyên mà nghĩa là bất biến. Chúng ta đừng nói khoác là chúng sanh vô biên thê nguyện độ, bạn thật sự chưa đạt tới cảnh giới đó, dù sao thì tôi cũng chưa đạt đến. Nhưng về nhà hiếu dưỡng cha mẹ, sau khi hồi phục lại tình cảm thân thiết với cha mẹ, với 2 người họ thì tôi muốn niệm Phật, tôi được lợi ích, tôi cảm thấy mình rất khẩn thiết. Mẹ tôi 81 tuổi, cha đã qua đời, từng tiếng niệm Phật của tôi đang cứu giúp họ, từng tiếng niệm Phật của tôi có thể giúp họ được lợi ích. Mặc dù hiện nay tôi không thể ở cùng cha nhưng 4 chữ A Di Đà Phật đã gắn kết chúng tôi lại. Chỉ cần mỗi tiếng Phật Hiệu tương ưng thì ông sẽ thoải mái một phần, nếu mỗi tiếng Phật Hiệu tôi thật sự muốn đến Tây Phương thì ông có thể đạt được lợi ích từ câu Phật Hiệu này, vậy bạn niệm Phật nhất định không tán loạn. Tâm niệm Phật không khẩn thiết là vì bạn không tìm được nguyên nhân giúp bạn khẩn thiết.

Cho nên Đệ Tử Quy, phát Bồ Đề Tâm, Liễu Phàm Tứ Huấn bảo chúng ta hiếu dưỡng cha mẹ, bảo chúng ta thận chung truy viễn, không phải nói đùa, thật sự là như vậy. Đây là bước đầu tiên kiểm nghiệm xem chúng ta có tâm Bồ Đề hay không? Nếu bạn niệm Phật không thể gắn kết với cha mẹ, khi hồi hướng ngay đến cha mẹ mà bạn cũng không tìm được cảm giác, vậy chắc chắn bạn không hồi hướng. Trong thư hồi đáp cho tiên sinh Trác Trí Lập, Ấn Quang lão Hòa Thượng nói niệm Phật mà không tu hành thì trong trăm ngàn vạn người chỉ có một hai người vãng sanh Tây Phương. Đây không phải là chuyện đùa, người niệm Phật nhiều người tu hành thì ít? Bạn tu hành cái gì? Hiếu dưỡng cha mẹ là bước thứ nhất, nếu việc này bạn cũng không tu thì bạn cũng đừng niệm Phật nữa, đáng luân

hồi như thế nào thì vẫn luân hồi như thế ấy, đáng sanh tử như thế nào thì vẫn sanh tử như thế đó. Lão Hòa Thượng nói ra câu này là đúng trọng điểm rồi. Lão Hòa Thượng Tịnh Không nói như thế nào? Người thế nào mới được vãng sanh Tây Phương? Cái gì gọi là công phu thành phiền? Trong kinh giáo lão Hòa Thượng nói: buông bỏ tự tư tự lợi, buông bỏ danh văn lợi dưỡng, buông bỏ ngũ dục lục trần, buông bỏ tham sân si mạn. Đây gọi là công phu thành phiền, hạng người này có thể đến Tây Phương. 16 chữ này gọi là gì? Gọi là tu hành. Bạn nói hôm nay tôi niệm Phật rồi, tôi đến Singapore tham gia pháp hội rồi, No use, không có tác dụng. Bạn phải tu hành, thiện lớn nhất là gì? Trăm thiện hiếu đứng đầu.

Hôm qua tôi đã báo cáo với mọi người, tôi 10 tuổi thì bắt đầu đại cách mạng văn hóa mãi đến năm nay 55 tuổi mới về bên cạnh cha mẹ, hơn 40 năm không sống chung với cha mẹ, không biết cái gì gọi là hiếu, không biết hiếu bao gồm những thứ gì. 4 tháng này từ cuối tháng 7 đến cuối tháng 11 cha tôi vãng sanh, cha tôi qua đời thì tôi tìm được một chút cảm giác, tôi quay lại báo cáo với lão Hòa Thượng, lão Hòa Thượng nói con phải nói ra, tứ chúng đồng tu quá nhiều người lơ là chuyện này rồi, xã hội đại chúng quá nhiều người xem nhẹ chuyện này rồi. Tôi ngồi đây giảng không phải vì tôi làm tốt, tôi làm không tốt. Hôm qua tôi giảng 2 giờ chủ yếu nói về những vấn đề phát sanh trong quá trình hiếu dưỡng cha mẹ, cảnh giới chưa đủ cho nên chúng ta phải học với cha mẹ. Số tiền tích lũy cả đời của cha tôi đem đi in ấn Pháp Bảo. Nếu tôi không về nhà hiếu dưỡng cha mẹ, không cùng ông đối diện với vấn đề khoản tiền tiết kiệm này thì tôi làm sao có thể học những điều tốt của ông chứ?

Vừa rồi tôi nói với Tổng Vụ Lý, cha tôi phải dùng túi đựng nước tiểu, ông không thể đi tiểu tiện. Một tháng phải đi viện thay túi nước tiểu một lần, túi đó chỉ dùng một lần mà. Có một hôm tôi nói với cha rằng: “*Cha à! 2 giờ chiều con đưa cha đi viện thay túi nước tiểu, cho nên lúc ngủ trưa cha thay quần ngoài ra nhé, đến bệnh viện nên mặc bộ quần áo sạch sẽ một chút*”. Bởi vì mắt ông không tốt nên ăn cơm thường làm đổ canh đổ nước ra quần rất bẩn. Tôi và cô giúp việc giúp ông thay quần, buổi trưa ngủ dậy thì mặc chiếc quần khác sạch sẽ hơn rồi chúng tôi đến bệnh viện thay túi nước tiểu. Các vị đồng tu! Khi tôi vừa cởi chiếc quần đó ra thì trước mắt tôi xuất hiện chiếc quần này. Hôm nay tôi có mang đến Singapore. Đây là mặt sau, đây là lỗ thủng ở đầu gối, đây là bên trong, đây thun quần đều bị hở ra. Đây là ông cụ 85 tuổi, một tuần trước ông nói với tôi đem 500.000 tệ đi in Đệ Tử Quy. Tôi nhìn thấy chiếc quần này thì giật mình, tôi không tin đây là cha tôi, tôi không tin vào mắt của mình nữa.

Tôi nói: “*Cha à! Sao cha lại mặc chiếc quần rách nát như vậy! Tại sao vậy cha?*”

Cô giúp việc ở bên cạnh nói: “*Anh à! Mỗi lần chú mặc chiếc quần này ngón chân không xỏ vào cái lỗ này thì cũng xỏ vào cái lỗ kia, mỗi lần mặc chẳng bao giờ xỏ ngay xuống dưới được cả, vô cùng khó khăn, vốn dĩ mắt chú không nhìn thấy gì mà*”.

Tôi nói: “*Cha à! Sao cha lại làm như vậy? Chúng ta không phải không có tiền, chúng ta mua một chiếc quần không phải là lãng phí, vì sao cha phải làm như vậy?*”

Cha tôi nói: “*Đồ cũ mặc thoải mái, đồ mới cha mặc không thoải mái*”.

Hôm đó tôi không nói lời nào, về công ty tôi gọi điện thoại cho cô giúp việc nói: “*Tiểu Dịch, chiếc quần đó cô giặt sạch sẽ rồi giữ lại cho tôi. Nhà của ông tôi không cần, tiền của ông tôi không cần, nhưng chiếc quần này của ông thì tôi phải lấy. Đây là vật báu gia truyền của Hồ Tiểu Lâm*”.

Tôi mang về nhà, hổ thẹn! Ông không học Phật, ông đã 85 tuổi rồi, ông có tiền vì sao ông phải mặc chiếc quần như vậy? Ông đã làm được, tứ chúng đồng tu học Phật chúng ta đã làm được chưa? Chúng ta không làm được thì ông làm sao có thể tin tưởng chúng ta chứ? Vì sao đại chúng xã hội, Đảng và Chính Phủ mất niềm tin với Phật Pháp? Vì sao? Nhìn chiếc quần này thì biết tại sao? Chúng ta khiến ông không tin phục, ông 85 tuổi cả đời làm cách mạng.

Sau đó cô giúp việc Tiểu Dịch nói với tôi: “*Anh à! Tất cả quần áo của chú đều như vậy, rốt cuộc giữ lại cho anh cái nào đây?*”

Tôi nói: “*Tất cả quần áo đều giữ lại cho tôi, chuẩn bị một chiếc rương*”.

Đến công ty, tôi nói lần này đến Singapore tôi phải mang chiếc quần này đi. Giám đốc phòng Ái Tâm của tôi là Trương Khôn nói: “*Tại sao anh lại muốn đem chiếc quần này đến Singapore, anh muốn đem chiếc quần nào của bác trai sang Singapore vậy?*”.

Tôi chưa muốn nói với cô ấy, tôi nói “*cô giúp tôi tìm một cái túi gói chiếc quần này lại*”. Tôi nói: “*Đây là Kinh Phật của tôi, đây chính là tượng Thích Ca Mâu Ni Phật của tôi, tôi phải cung kính, tôi phải nói với mọi người vì sao Hồ Tiểu Lâm có thể học Phật? Vì tổ tiên có đức*”.

Cô giám đốc đó nhìn thấy chiếc quần này thì nước mắt đã rơi xuống, cô ấy nói: *“Bác trai mặc chiếc quần này sao? Anh lấy về từ khi nào vậy?”*

Tôi nói: *“Tôi vừa mới lấy về, cởi từ trên người ông sau khi ông mất, chết rồi không nên mặc chiếc quần này nữa, rất không may mắn, phải thay một bộ mới”*.

Tôi nói với mẹ và em gái tôi rằng: *“Hãy để cha mặc chiếc quần rách này mà hỏa thiêu, đây chắc chắn là tâm nguyện lớn nhất của ông, đừng lãng phí tiền mua một bộ mới mà giữ lại tiền để cúng dường cho những người cần”*.

Cha tôi cả đời tiết kiệm, áo mới quần mới đưa vào lò hỏa thiêu để đốt chắc chắn không phải là ý của ông, vì tôi hiểu ông.

Hôm qua tôi kể với mọi người câu chuyện trong nhà vệ sinh, cha tôi bị táo bón, tôi đi vệ sinh cùng ông. Mỗi lần đi đại tiện khoảng nửa tiếng đồng hồ, trước đây ông không cho tôi vào, ông cảm thấy thối, ông cảm thấy đối với tôi không tốt, cha và tôi như người xa lạ, sau này có cảm tình rồi thì mỗi lần đi đại tiện ông nói: *“Con trai! Con đi với cha nhé”*. Tôi đã làm riêng một chiếc ghế để ngồi trong nhà vệ sinh. Ông ngồi 40 phút thì tôi cũng ngồi 40 phút, ông ngồi một tiếng thì tôi cũng ngồi một tiếng, hai cha con ngồi ở đó hàn huyên chuyện cũ, chuyện cũ gì vậy? Đều là chuyện của hai cha con, lúc tôi còn nhỏ ông đã yêu thương tôi như thế nào? Chúng tôi cùng đối diện với khó khăn, phiền phức, tai nạn, vô cùng áp lực. Bởi vì mỗi ngày tôi về nhà chỉ có ba giờ đồng hồ, thông thường ở trong nhà vệ sinh mất một tiếng rồi. Một tiếng này cha kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện của ông, tôi vô cùng cảm động. Sau khi đại tiện xong thì tôi lấy giấy cho ông, ông nói: *“Con à! Cha đi vệ sinh không cần nhiều giấy như vậy, con xé một nửa ra, một nửa giữ lại ngày mai cha dùng tiếp”*.

Tôi nói: *“Cha à! Chỗ giấy vệ sinh này không nhiều mà, không lãng phí chút nào cả”*.

Cha tôi nói: *“Con à! Con phải trân quý giấy, con xem trên truyền hình chẳng phải suốt ngày đều nói sao tài nguyên trên địa cầu cạn kiệt như vậy, giấy này đều làm từ cây mà hiện nay rất nhiều thiên tai đều là nạn xói mòn đất, giữ lại một cái cây là giữ lại cho con cháu thêm một cái cây”*.

Chúng ta về nhà hiếu dưỡng cha mẹ, chăm sóc cha, chúng ta bỏ sức ra, chúng ta phụng hiến phải không? “Thường tùy Phật học” trong Thập Đại Nguyên Vương của Phổ Hiền Bồ Tát, Phật ở đâu? Học với ai? Cha mẹ chẳng phải Phật hay sao? Hồ Tiểu Lâm làm được chưa? Bạn mặc chiếc quần như vậy chưa? Lúc đi vệ sinh

bạn có quý tiếc giấy như vậy không? Từng lần từng lần khiến tôi bị chấn động. Về văn phòng tôi đã lạy Phật Bồ Tát, Tịnh Nghiệp Tam Phước thật không hư dối! Về nhà hiếu dưỡng cha mẹ nhận được nhiều sự dạy bảo như vậy, tôi đi đâu mà tìm được sự dạy bảo này? Ai có thể dạy bảo tôi những điều này? Tại sao bảo bạn về nhà? Bạn về nhà để học, bạn tán thán “xung tán Như Lai” là đại nguyện vương thứ hai của Phổ Hiền Bồ Tát, xung tán ai? Thường tùy Phật học, học với ai? Nhìn thấy chiếc quần này, biết được thái độ của cha đối với giấy ở trong nhà vệ sinh thì tâm thành kính tự nhiên sanh khởi, không phải giả bộ, tự thấy hổ thẹn không bằng, kém quá xa rồi, thành thật rồi, phục rồi! Ông không tham gia luận đàn, ông không đến thu hình ở hiệp hội giáo dục Phật Đà Hồng Kông, ông không thuộc Kinh Vô Lượng Thọ, ông cũng không niệm Phật nhưng ông là Phật Bồ Tát, bạn không phải. Tâm thành kính sanh khởi rồi, lại trở về nhà chăm sóc cha [tôi mới biết] trước đây cúi lạy lão Hòa Thượng là giả. Bạn không có tâm thành kính đối với cha thì bạn có thành kính với lão Hòa Thượng Tịnh Không không? Bạn không thương yêu cha mẹ mà bạn nói bạn thương yêu lão Hòa Thượng sao? Cũng có thể thương yêu nhưng đó là tình chấp, là vì bản thân. Tâm thành kính đã khởi phát như vậy.

Cho nên Đệ Tử Quy nói “*thấy người tốt, nên sửa mình, dù còn xa, vẫn còn kịp*”. Ngay đến cái thiện của người nhà mà bạn cũng không nhìn thấy, bạn còn khoát lác nói thành kính! Bạn nói tại sao ở cùng cha mẹ nhưng tôi không thấy chỗ nào mình cần phải học? Vấn đề không phải ở phía cha mẹ. Liễu Phàm Tứ Huấn nói: đó là biểu hiện của ác báo, nghiệp chướng của bạn sâu nặng. Liễu Phàm Tứ Huấn nói như thế nào? “*Tâm thô nhi nhĩ ế*”, ý nói tâm bạn quá thô, “*ế*” là trong mắt bị đục tinh thể, chướng ngại bạn nên bạn không phát hiện ra những bảo vật như kim cương, vàng bạc ở chỗ cha mẹ. Vì trong tâm bạn chỉ có mình bạn, bạn thật sự buông bản thân xuống thì những thứ này sẽ xuất hiện trước mắt bạn. Cho nên hai giờ hôm nay tôi muốn báo cáo với mọi người tôi thấy ở nhà cha mẹ hành trì như vậy đã khiến tôi bị chấn động. Yêu thương cha thì khi về nhà tụng Kinh, về nhà niệm Phật chất lượng sẽ khác. Bên trong có cung kính, bên trong có bội phục, bên trong có hổ thẹn, bên trong có sám hối, mọi thứ ở bên trong sẽ xuất hiện. Một tức là tất cả.

Chẳng phải bạn không tìm được đối tượng để cung kính hay sao? Hồ Tiểu Lâm ở công ty là ông chủ lớn, nhân viên đều trẻ hơn bạn, mọi người đều cung kính bạn, bạn còn nổi nóng cái gì chứ? Tâm cung kính xuất hiện chưa? Xuất hiện rồi. Ai giúp bạn vậy? Là cha. Bạn cảm ân chưa? Cảm ân rồi. Biết đủ chưa? Biết

đủ rồi. Thành thật chưa? Thành thật rồi. Mình thật sự chưa được, thật sự hổ thẹn, phải học tập cha. Bạn học ai? Xem phim hoạt hình “truyện tiền thân của Đức Phật” bạn có học nổi không? [Câu chuyện] “Hiển thân cho hổ đói”. Khi Thích Ca Mâu Ni Phật còn là Bồ Tát Ngài đã nhảy xuống để hổ ăn thịt Ngài. Vì con hổ đó đã kiệt sức nên Ngài đã cắt thân mình cho máu chảy ra, hổ ngửi thấy mùi máu tanh sẽ đánh thức ác tâm của dã thú nên nó đã ăn thịt Ngài. Bạn có làm được không? Bạn không làm được. Việc đó bạn có thể học được không? Bạn học không nổi. Việc này bạn có thể học được không? Việc này có thể học được. Cần cù tiết kiệm, yêu tiếc sinh mạng có thể học không? Tối thiểu thì cũng phải làm được như cha, yêu cầu này không cao. Cha đã làm được, đây là tấm gương sống động bên cạnh bạn, bạn nên làm thế nào đây? Ai cứu ai chứ?

Cuối tháng 7 khi tôi về nhà, tôi nghênh ngang đắc ý nói rằng tôi phải cứu cha mẹ tôi. Họ không học Phật, không lâu nữa họ phải đối diện với trạm cuối của cuộc đời rồi, đây là lúc ngàn cân treo sợi tóc. Tôi phải giúp cha mẹ giác ngộ. Sau 4 tháng thì nhận được một cái tát [tĩnh người], ai giúp ai giác ngộ chứ? Cha mẹ thực sự đã vạch trần bạn nên bạn mới biết mà sám hối. Bạn nói xem ân tình này lớn biết bao! Cha mẹ yêu thương bạn sâu nặng đến cỡ nào! Không phải sao? Bạn đi đâu để học khóa học này? Bạn không phải con trai của ông thì làm sao bạn có cơ hội để thay túi nước tiểu cho ông. Bạn không phải con trai ông thì bạn làm sao có cơ hội ở bên giường thay quần cho ông? Nếu không nhờ duyên phận lớn bạn là con trai của ông thì bạn làm sao có tư cách để học khóa học này? Đó đều là vì bạn là con trai của cha bạn. Cho nên phụ tử hữu thân, thân ở đâu? Thân ở đây. Thân, bạn có thể thân cận ông, bạn có thể tiếp xúc với ông mà không có khoảng cách. Cha mẹ không hề đơn giản, khi tiếp xúc với các đồng tu học Phật tôi không hề khách khí mà nói rằng trong 10 người thì ít nhất là một nửa không cung kính cha mẹ, không nhìn thấy ưu điểm của cha mẹ. Bởi vì tôi thường ra ngoài tham gia luận đàn, mỗi lần nhận được câu hỏi đều là cha mẹ không học Phật thì chúng tôi nên làm như thế nào? Hiện giờ cha mẹ vẫn ăn thịt thì chúng tôi nên làm như thế nào? Hiện nay cha mẹ vẫn sát sanh thì chúng tôi nên làm như thế nào? Điều là cha mẹ có lỗi, không thấy bản thân mình có lỗi.

Cho nên bạn phải buông xuống, bạn làm sao mới có thể hiếu dưỡng cha mẹ? Hôm qua tôi đã báo cáo với mọi người về thể hội chân thực của mình. Lúc đầu về nhà hiếu dưỡng cha mẹ, tôi đã giữ thành kiến của mình, quan điểm của mình, lý luận của mình, cách nhìn nhận của mình. Giống như Bồ Tát vậy, con phải cứu đời, con phải cứu cha mẹ, con đã thành tựu rồi, cha mẹ vẫn chưa thành tựu, con

phải cứu cha mẹ ra khỏi hố lửa. Sau 4 tháng thực hành, thành thực học tập cha mẹ thì [mới biết] bản thân thực sự chưa được. Hơn nữa rất nuối tiếc, rất hối hận tại sao thầy giáo tốt như thế, giáo trình hay như thế mà muộn như vậy mình mới phát hiện ra? Quá muộn rồi. Nếu 4 năm đầu tôi học Phật, năm 2007 tôi về nhà, về bên cạnh cha mẹ để thực hành Tịnh Nghiệp Tam Phước thì hôm nay cảnh giới của tôi nhất định không phải thế này, mà sớm đã học thành rồi. Bạn nói tôi tán thán Phật Bồ Tát, tôi cảm ơn Thích Ca Mâu Ni Phật, tôi bội phục lão Hòa Thượng, từ đâu mà có tâm thái này? Từ 4 tháng trở về nhà, các Ngài nói quá đúng, quá quan trọng nhưng tôi không làm được. Cho nên sau khi về nhà nhìn thấy cha hành trì như vậy.

Cho nên các vị đồng tu nếu chúng ta không về hiếu dưỡng cha mẹ, chúng ta không về sống cùng họ thì chúng ta làm sao có thể nhìn thấy, làm sao chúng ta có thể khai thác những điểm tốt trên thân họ được chứ? Chúng ta chẳng phải là hời hợt qua loa hay sao? Chúng ta chẳng phải là chỉ biết ở bề ngoài hay sao? Chúng ta chẳng phải như hai lớp nước và dầu hay sao? Bạn chỉ cần về bên cạnh cha mẹ, bình tĩnh lại thật thà sống cùng họ, buông bỏ tri kiến của mình, buông bỏ sự ngạo mạn của mình, buông bỏ sự tài giỏi của mình. Bạn hãy nghe xem cha mẹ đang làm gì, nhìn xem cha mẹ đang làm gì, nghe xem cha mẹ đang nói gì, vậy thì bạn nhất định đạt được lợi ích chân thật. Đây chính là câu chuyện trong nhà vệ sinh. Bạn nói cha đi đại tiện, tôi ngồi cùng cha một tiếng đồng hồ chẳng phải là đang nghe kinh nghe pháp hay sao? Nhà vệ sinh chẳng phải là đạo tràng hay sao? Bạn có cần phải đến chùa nữa không? Đệ Tử Quy ở đâu? Đạo tràng ở đâu? Từ bi hỷ xả đều có. Trong nhà vệ sinh có từ, có bi, có hỷ, có xả. Giảng đường Đệ Tử Quy ở đâu? Trường học Đệ Tử Quy ở đâu? Đi đâu để học Đệ Tử Quy? Bên giường của cha, bên ghế sofa của cha, bên bàn ăn của cha, bên bồn cầu của cha. Bạn phải khéo học, bạn không học được là do bạn không khéo học, bạn không cảm thấy đó là đạo tràng. Bạn muốn đến chùa, bạn muốn tham gia luận đàn, bạn muốn tham gia pháp hội, bạn cảm thấy đó mới là học Phật, sai rồi. Lớp một của [học] Phật là hiếu dưỡng cha mẹ. Cha cả đời làm cách mạng, đối với ông mà nói sự đãi ngộ sau cùng, cấp bậc cuối cùng là quan trọng nhất, thế nhưng danh văn lợi dưỡng ông đều có thể buông xuống được, Hồ Tiểu Lâm có làm được không? Cha vì 40 nhân viên mà không rời bỏ chức vị, Hồ Tiểu Lâm có làm được không? Hồ Tiểu Lâm luôn không biết phát Bồ Đề Tâm là như thế nào nhưng cha đã phát rồi. Bạn đã học được chưa? Tâm tự lợi lợi tha chẳng phải là Bồ Đề Tâm hay sao?

Trong nhà vệ sinh có Phật Pháp, trong nhà vệ sinh có chân lý, trong nhà vệ sinh có thể đi Tây Phương.

Hôm qua cô giáo Lưu Tố Vân nói cha tôi bị đánh trong thời kỳ đại cách mạng văn hóa. Đây cũng là câu chuyện trong nhà vệ sinh. Tôi biết mất và lưng cha tôi bị đánh bị thương. Bởi vì lúc đó tôi ở bên cạnh cha, tôi ở thành phố Bảo Khê, thành phố Bảo Khê tỉnh Thiểm Tây. Sau khi cha tôi bị đánh thì quần lót cũng không cởi ra được, toàn bộ đều bị máu dính lại. Lúc đó tôi học lớp năm, lớp 4 thì xảy ra cách mạng văn hóa. Hôm qua tôi đã kể rồi, tôi ở cùng mẹ, mẹ tôi bị bệnh thần kinh, tôi buộc một sợi chỉ đan áo len, đến hôm nay tôi vẫn nhớ sợi chỉ đó màu đỏ, buộc vào tay mẹ tôi và buộc vào tay tôi, mẹ tôi tỉnh dậy thì tôi cũng tỉnh dậy, tôi sợ mẹ chết. Lớp năm tôi ở cùng cha, cha tôi bị đánh, mỗi buổi tối việc khiến tôi buồn nhất là đun một chậu nước nóng pha thêm nước lạnh, quần của cha không cởi ra được. Các vị đồng tu, toàn bộ đều bị máu dính chặt lại, tôi phải lấy khăn nóng chấm từng chút từng chút một cho ông, cha tôi thì xuýt xoa từng hơi một “*nhẹ một chút, nhẹ một chút*”, như vậy tôi mới cởi được quần lót ra cho ông. Ông bị đánh tới mức đó, đốt xương sống thứ ba bị đánh gãy. Người thợ rèn đó tát một nhát vào mắt khiến hai mắt ông đều chảy máu. Lúc đó tôi ở Bảo Khê tôi sống cùng cha, tôi nghiêng răng nghiêng lợi cắn hận tên thợ rèn đó, cha bị hấn đánh thành như vậy. Tâm hồn của một đứa nhỏ khi nhìn thấy cảnh này thì thật sự không thể nào tha thứ được. Bởi vì ngày ngày tôi đều giúp cha giặt đồ lót. Vì sao lại sớm hiểu chuyện như vậy? Chính là vì những việc này đã dạy bạn, [bên cạnh] không còn ai nữa, cha là kẻ phản cách mạng thì còn ai có thể chăm sóc ông được chứ? Mẹ tôi thì bị tố cáo ở Bắc Kinh, cha thì bị tố cáo ở Bảo Khê nên chỉ có tôi ở bên cạnh. Mẹ tôi phái tôi sang chỗ của cha để một đứa bé học lớp năm là tôi chăm sóc cho cha. Nếu không phải cha cảm ơn tôi ở trong nhà vệ sinh thì tôi đã quên chuyện này rồi.

Ông nói: “*Con trai à! Cha cảm thấy sau khi làm kinh doanh thì con mới thay đổi, cha thường nói với em gái con rằng, anh con là một người tốt, anh con bản chất là một người tốt, hôm nay nó cấu gắt như vậy, hôm nay nó tự tư tự lợi như vậy tuyệt đối không phải là tính cách ban đầu của nó. Anh con hoàn toàn bị thụt lùi là do nó không nhận được giáo dục tốt. mấy năm học đại học, đối diện với tiền bạc nên anh con mới biến chất như vậy*”. Việc này sau khi cha tôi mất thì em gái cũng nói với tôi.

Tôi nói: “*Cha à! Vì sao cha cảm thấy trước đây con là người tốt?*”.

Ông nói: “Con trai à! Con không biết lớp năm con đã chăm sóc cha như thế nào đâu?”.

Tôi nói: “À! Con nhớ ra rồi, con vẫn còn một khoảng thời gian như vậy”.

Cha tôi nói: “Còn một câu chuyện cảm động hơn nữa mà con đã quên rồi”.

Bảo Kê ở Tây Bắc, ở đó họ thích ăn mì, không có gạo. Một tháng một gia đình chỉ có 1 kg gạo. Cha tôi là người phương nam, người Giang Tô ông thích ăn gạo. Cha sống trong nhà tù cách ký túc xá của chúng tôi khoảng 5km. Đường ở Thiểm Tây không phải bằng phẳng mà có dốc núi, có lên dốc. Tôi học lớp năm đã biết mua một con cá sống nhờ bác hàng xóm nấu cá giúp cha, tôi bỏ cá vào trong nồi cơm đã nấu xong rồi đạp xe đạp hơn 7 cây số đưa cơm cho cha. Tôi nói “Cha à! Con nhớ lúc con mới đưa cơm cho cha thì bát canh cá đó đều bị đổ hết, cá rơi vãi khắp nơi”. Một đứa trẻ 11 tuổi học lớp năm thì hiểu cái gì chứ. Cha tôi cầm cái nồi cơm đó mà rơi nước mắt. Ông nói: “Con à! Thật làm khó con rồi. Cha không ra được, nhà mình chỉ có một cân gạo mà con còn muốn mua cá nấu chút cơm cho cha”. Cha nói: “Con biết trước đây con như thế nào không?”. Cha kể cho tôi nghe câu chuyện này trong nhà vệ sinh, cha không nhìn thấy nước mắt tôi rơi xuống, thật sự hổ thẹn. Đứa trẻ 11 tuổi có thể làm được mà Hồ Tiểu Lâm 55 tuổi không làm được, vì sao vậy? “Nhân chi sơ, tánh bổn thiện; tánh tương cận, tập tương viễn”. Hôm nay tại sao lại biến thành đáng vẻ như vậy? Do ô nhiễm.

Ở trong nhà vệ sinh tôi đã hỏi cha rằng: “Cha à! Tại sao tên thợ rèn đó lại đánh cha như vậy?”.

Ông nói: “Cậu ta là nông dân, chuyển nghề từ quân ngũ. Dường như là có 4 hay là 5 đứa con, gia đình lại không có tiền nên vô cùng khó khăn. Lúc đó mỗi tháng cả xưởng thiết bị phòng cháy chữa cháy thành phố Bảo Kê chỉ được 300 tệ tiền trợ cấp khó khăn. Nhân viên toàn xưởng mới có 300 tệ tiền trợ cấp khó khăn”.

Công nhân này đã xin lãnh đạo công xưởng tiền trợ cấp. Cha tôi đã cho anh ta 240 tệ, anh ta không bằng lòng hỏi rằng: “Tại sao ông không đưa tôi 300 tệ?”.

Cha tôi nói: “Còn phải giữ lại cho người khác một ít”.

Anh ta nói: “Nhưng nhà tôi khó khăn nhất mà”.

Cha tôi nói: “Nhờ may tháng này có công nhân khác đột nhiên xảy ra chuyện thì phải làm sao?”.

Chính sách lúc đó rất cứng nhắc, một phân tiền cũng không xê dịch cho nên có khó khăn thì thật sự cũng hết cách. Cuối cùng công nhân này vì chuyện đó mà oán hận cha tôi. Năm 1964 cha tôi được điều đi, lúc ấy vẫn chưa xảy ra cách mạng văn hóa, đến năm 1966 thì bắt đầu đại cách mạng văn hóa, hấn ở bên phải tạo phản. Hấn có oán hận nên đã ra tay. Tay của thợ rèn vô cùng khỏe nên một cái tát đã khiến mắt cha tôi trở thành như vậy, một nhát gậy sắt đập lên lưng đã làm lưng cha tôi bị gãy.

Đại cách mạng văn hóa kết thúc, cha tôi thực hiện chính sách trở về Bắc Kinh. Người công nhân này cũng bị bắt giữ vì hấn đánh cán bộ. Họ đều biết cha tôi bị đánh thành tàn phế nên tổ chuyên án đã đến Bắc Kinh tìm cha tôi làm rõ tình hình, ghi chép lại tình hình.

Họ nói: *“Anh chỉ cần ký tên chúng tôi trở về sẽ bắt hấn để trừng trị theo pháp luật”*.

Cha tôi nói: *“Tình hình thì là như vậy nhưng sau khi trình bày tình hình xong thì tôi không muốn bắt anh ta. Lúc đó cả đảng cả nước đều phạm sai lầm. Hấn ta chỉ là một công nhân thôi”*.

Họ nói: *“Anh chỉ mong hấn hiểu ra sự việc, không muốn hấn bị bắt đi phải không?”*.

Cha tôi nói: *“Không thể oán trách anh ta, anh ta là người vô tội. Chúng ta cần phải phản tỉnh chính mình, chính sách của Đảng có sai lầm. Hơn nữa tôi biết nhà anh ta rất nghèo. Nếu anh ta bị bắt đi thì gia đình anh ta càng khó khăn hơn. Có thể để anh ta viết một bản kiểm điểm là được rồi”*. Đây chính là cha của tôi.

Tôi là người học Phật, tôi thấy cha tôi không ăn được cơm, mắt không nhìn thấy, mặc áo len nút áo cũng cài sai, nhổ đàm cũng không nhổ đúng vào chậu nhổ đàm, đồ ăn cũng không gấp được, trong nhà đều làm lan can, ông phải vịn vào lan can mới đi được. Tôi ở nhà 4 tháng là 120 ngày nhưng chưa nghe thấy một câu oán hận người thợ rèn này. Có lúc tôi thấy cha chịu nổi thống khổ lớn như vậy thì rất đau lòng. Cha tôi nói: *“Con còn là học trò của Phật sao, con đừng làm Phật mất mặt, cha làm được mà con lại không làm được”*. Tôi về hiếu dưỡng cha mẹ sao? Tôi về để phụng hiến sao? Tôi đang giúp cha sao? Ai đang giúp ai chứ? Thân thể của cha bị chướng ngại lớn như vậy, mối thù lớn như vậy đến thời khắc cuối cùng của cuộc đời khi ông kể cho tôi nghe quãng thời gian đó, ông còn vô cùng khiêm tốn hỏi tôi: *“Con à! Con thấy cha làm như vậy có đúng không?”*

tôi không còn lời nào để nói, tôi có tư cách nói ông đúng hay sai? Không có tư cách! “*Con cảm thấy cha con làm như vậy có đúng không? Có phù hợp với văn hóa truyền thống không? Học vấn của con bây giờ rất cao, con thấy cha làm như thế con thấy có đúng không? Cha có phải là người không giữ nguyên tắc không?*”. Tôi không còn lời nào để nói. Tôi nói trong nước mắt rằng “*Cha à! Cha là người đại nguyên tắc, nguyên tắc của cha là nguyên tắc của Phật Bồ Tát, cha không phải người vô nguyên tắc, không biết phân biệt tốt xấu, cha làm vậy là đúng rồi*”. Tôi nói: “*Cha à! Con không làm được, mỗi hiềm khích lớn như vậy, mỗi thù lớn như vậy, nó khiến cuộc sống của cha gặp khó khăn lớn như thế, hôm nay nhắc lại nhưng cha không có một lời oán hận*”. Ở trong nhà vệ sinh cha tôi nói “*Con làm sao vậy?*”. Tôi cúi dập đầu lạy cha tôi. Tôi nói: “*Phật Bồ Tát ở trên, con học được rồi cha ạ, con phải học cái tâm này của cha, học cảnh giới này của cha*”. Cha tôi nói: “*Con làm gì vậy, con lạy ở đây nền nhà bẩn lắm, con mau đứng lên đi, hôm nay cũng không phải ngày sinh nhật cha, con lạy làm gì chứ*”. Hành động đó phát ra từ nội tâm, không lạy cha thì không thể biểu đạt được tâm thành kính của tôi đối với cha.

Ấn Quang lão Hòa Thượng nói “*một phần thành kính được một phần lợi ích, mười phần thành kính được mười phần lợi ích*”. Hành trì của cha như vậy, biểu hiện của cha như vậy, hành vi của cha như vậy vẫn không thể dẫn khởi tâm thành kính của bạn hay sao? Có những lúc tôi ngồi kể cho mấy người bạn đồng học nghe về những việc của cha tôi. Họ nói: “*Tổng giám đốc Hồ à! Vậy thì anh đương nhiên có thể khởi phát tâm thành kính rồi, nhưng hình như cha mẹ chúng tôi không làm được những điều này*”. Bạn xem họ vẫn cho rằng cha mẹ họ không giống cha mẹ tôi để có thể dẫn khởi tâm thành kính của họ. Vấn đề không nằm ở bên ngoài “*làm việc không thành xét lại chính mình*”. 44 năm tôi không phát hiện ra chỗ mà cha mẹ có thể dẫn khởi tâm thành kính của tôi. Tại sao bây giờ tôi lại phát hiện ra? Vì hiện nay thực hành hiếu đạo rồi, hiện nay sửa đổi rồi, hiện nay biết phải tu tâm thanh tịnh rồi, hiện nay biết phải buông bỏ tự tư tự lợi rồi nên những câu chuyện tuyệt vời cảm động lòng người của cha mẹ tự nhiên hiện ra trước mặt bạn.

Lúc giảng kinh lão Hòa Thượng từng ví dụ: mắt của bạn chính là trí tuệ của bạn, núi tuyết trước mặt chính là chư pháp thật tướng. Vốn dĩ trí tuệ của bạn có thể nhìn thấy ngọn núi tuyết này, có thể hiểu rõ thật tướng các pháp. Tại sao hiện nay bạn không thấy rõ núi tuyết này? Là vì trước mặt bạn có chướng ngại. Lão Hòa Thượng nói bạn có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước màu hồng lam lục cho

nên trước mắt bạn biến thành màu đen khiến bạn không nhìn thấy núi tuyết này. Vấn đề không phải ở núi tuyết, vấn đề cũng không phải ở chỗ bạn không có con mắt trí tuệ mà vấn đề ở chỗ bạn có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước chướng ngại bạn.

Bạn học Phật trở về nhà hiếu dưỡng cha mẹ, bạn buông bỏ một phần vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì bạn có thể thấy rõ một phần núi tuyết, bạn có thể thấy rõ Lô sơn chân diện mục, bạn có thể tìm thấy chỗ phát quang, chỗ đáng để học tập trên người cha mẹ. Nếu bạn còn nói... Bởi vì cha mẹ của mỗi người đều có những trải nghiệm khác nhau, hoàn cảnh sinh hoạt của cha mẹ mỗi người không như nhau, câu chuyện của cha mẹ mỗi người cũng không như nhau cho nên bạn phải khéo học. Tôi làm sao để có thể phát hiện [ra chỗ tốt của cha mẹ]. Bạn nương theo thứ tự trong Thập Đại Nguyên Vương của Phổ Hiền Bồ Tát mà làm. Bạn nói tôi không thể xưng tán Như Lai? Vì sao vậy? Vì bạn không lễ kính chư Phật. Nếu bạn thật sự lễ kính chư Phật thì Như Lai sẽ hiện tướng trước mặt bạn. Bạn có thể xưng tán Như Lai thì bạn có thể quảng tu cúng dường. Bạn muốn làm. Tôi về nhà lau phân cho cha, tôi trở về nhà đổ nước tiểu cho cha. Tôi còn có thể làm gì để báo đáp cha được chứ? Tôi chỉ có thể cúng dường từng chút nhỏ như vậy, không phải sao? Bạn muốn được chăm sóc ông, vậy thì tâm thành kính của bạn sẽ xuất hiện, tâm cảm ơn của bạn sẽ xuất hiện, tâm tán thán của bạn sẽ xuất hiện, tâm bồi phục của bạn sẽ xuất hiện, bạn muốn được chăm sóc ông, bạn cảm thấy ông là ân nhân, là thầy giáo, là Phật Bồ Tát, không có ông thì cảnh giới của bạn không được nâng cao, Tây Phương không có phần của bạn. Bạn đến Tây Phương bạn được biết bao lợi ích, nếu không có ông giúp đỡ liệu bạn có làm được không? Bạn tiếp tục cúng dường ông thì hành vi của bạn chẳng phải đã biến thành tự giác, chủ động, cam tâm tình nguyện rồi sao?

Ở trong nhà vệ sinh là cúng dường sao? Là cúng dường. Ông đi đại tiện ngồi ở trong đó một giờ đồng hồ rất cô đơn nên tôi dùng một giờ đồng hồ để cúng dường ông, tôi ngồi cùng ông. Sau khi bạn cúng dường Như Lai xong, ông có kể chuyện cho bạn nghe không? Có kể. Sau khi kể chuyện bạn có sám hối không? Có sám hối. Cho nên chỉ có quảng tu cúng dường bạn mới có thể có cơ hội để sám hối nghiệp chướng. Quảng tu cúng dường là gì? Hiếu dưỡng cha mẹ chính là quảng tu cúng dường. Bạn không hiếu dưỡng cha mẹ thì bạn không có cơ hội để sám hối. Thập Đại Nguyên Vương của Phổ Hiền Bồ Tát không phải đơn giản như vậy. Quảng tu cúng dường, bạn tham gia pháp hội lần này cúng dường 10.000 tệ, đó là cúng dường nhưng không phải là quảng, quảng là rộng vô biên. Ở trong

nhà vệ sinh bạn cúng dường cha một giờ thì cha hỏi đáp cho bạn một giờ để bạn sám hối. Sám hối một giờ thì nghiệp chướng của bạn được tiêu trừ một giờ, một giờ tiêu nghiệp chướng thì tâm của bạn mới được thanh tịnh một giờ, tâm thanh tịnh một giờ thì bạn mới tương ưng với Tây phương một giờ, không phải sao? Trong nhà vệ sinh chính là cúng dường, chỉ có cúng dường là nhân, sám hối mới là quả. Bạn xem sư phụ nói “cái phía sau hàm nhiếp cái phía trước”. Bạn nói tôi không lễ kính chư Phật liệu tôi có thể xưng tán Như Lai không? [Muốn] xưng tán Như Lai [thì] nhất định phải lễ kính chư Phật, quảng tu cúng dường thì nhất định phải xưng tán Như Lai, sám hối nghiệp chướng thì nhất định phải quảng tu cúng dường, nó là lớp một, lớp hai mà.

Cho nên bạn nói: tại sao tôi không có chỗ để sám hối? Tôi cần sám hối cái gì tôi cũng không biết. Vậy chắc chắn bạn chưa tu cúng dường. Nó có thứ lớp mà. Bạn xoa bóp cho cha là cúng dường sao? Là cúng dường. Cha cho bạn cái gì? Đời người quá khổ, tám nỗi khổ: sanh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly, oán tắng hội, cầu bất đắc, ngũ ấm xí thành. Bạn xoa bóp mong cho cha là cúng dường sao? Là cúng dường. Cúng dường xong bạn xem Hồ Tiểu Lâm chỉ nhỏ hơn cha 30 tuổi, chỉ nhỏ hơn 10.000 ngày. Nếu sau 30 năm nữa lúc tôi 85 tuổi, nếu mong của tôi cũng như vậy thì tôi khổ biết bao, cuộc đời này còn ý nghĩa nữa không? Cuộc đời này còn chỗ nào để lưu luyến nữa chứ? Tôi có thể đảm bảo trong 30 năm tôi có tin tức không? Tôi có thể đảm bảo trong 30 năm biết trước giờ đi, làm chủ việc vãng sanh không? Phải sám hối! Niệm Phật vẫn không đắc lực, hôm qua vẫn còn nổi giận, hôm qua vẫn còn tự tư tự lợi, vậy có được không? Một bên xoa bóp cho cha, đó là đang tu cúng dường, một bên là đang sám hối nghiệp chướng. Ấy da! Tôi không thể đi tới bước này được, tới bước này rất phiền phức, bước này rất thực tế. Thế hệ sau của cha là con trai, vậy phải làm sao? Đóng cửa thời gian 30 năm là 10.000 ngày, hôm qua tôi nói với mọi người rồi, bạn đếm 10.000 tẻ chưa đến 5 phút là đếm xong, vậy có kịp không? Bạn vẫn còn phóng dật, vẫn còn chấp trước. Bạn không lấy việc xoa bóp để tu cúng dường thì bạn làm sao có [cơ hội] sám hối việc niệm Phật không tinh tấn chứ? Nói cách khác, bạn xoa bóp cho cha, bạn cũng rất hài lòng “hôm nay mình hiếu kính cha rồi”, cha ngồi dậy nói “cảm ơn con, vất vả rồi, uống chút nước đi, đi rửa tay đi, quần áo bẩn hết rồi, mau đi rửa tay đi”. Ông còn cảm ơn chúng ta, thật sự thì ai nên cảm ơn ai đây? Cho nên phải về nhà hiếu dưỡng cha mẹ.

Hôm đó tôi nói với lão Hòa Thượng rằng thật sự Thập Đại Nguyên Vương của Phổ Hiền Bồ Tát đều nằm viên mãn trong hiếu đạo. Hiếu dưỡng cha mẹ có

nói đến phổ giai hồi hướng không? Phổ giai hồi hướng là gì? 3 thứ hồi hướng. Hồi hướng chúng sanh. Bạn học Phật rồi thì bạn phải hồi hướng cho chúng sanh, cha chính là chúng sanh. Bạn hầu hạ, chăm sóc ông, đây không phải là hồi hướng chúng sanh sao? Hồi hướng Bồ Đề. Câu chuyện ở trong nhà vệ sinh chẳng phải giúp bạn giác ngộ hay sao? Bạn tìm được chỗ thiếu sót, cha buông được mà bạn buông không được. Chiếc quần này của cha chẳng phải là Bồ Đề sao? Hiếu dưỡng cha mẹ chẳng phải giúp bạn hồi hướng rồi sao? Bạn hồi hướng thực tế chưa? Hồi hướng tự tánh chưa? Hồi hướng chân như chưa? Hồi hướng Như Lai chưa? Hồi hướng nhất chân pháp giới chưa? Niệm Phật tinh tấn hơn chẳng phải là hồi hướng thực tế sao? Chư vị đồng tu, đi đâu để thực hành Thập Đại Nguyên Vương của Phổ Hiền Bồ Tát? Phước thứ nhất trong Tịnh Nghiệp Tam Phước có 4 chữ “hiếu dưỡng phụ mẫu”. Phước thứ nhất trong Tịnh Nghiệp Tam Phước có bao gồm phước thứ 3 không? Có bao gồm “phát Bồ Đề tâm, thâm tín nhân quả, đọc tụng đại thừa, khuyến tấn hành giả” không? Có bao gồm. Lão Hòa Thượng nói hiếu đạo làm đến viên mãn chính là Phật, Tịnh Nghiệp tam phước làm viên mãn thì thành Phật, “tam thể chư Phật, tịnh nghiệp chánh nhân”. Bạn tuyệt đối đừng cho rằng tôi mới làm được một câu trong 11 câu Tịnh Nghiệp tam phước mà tôi đã học đến “Phát bồ đề tâm, thâm tín nhân quả, đọc tụng đại thừa, khuyến tấn hành giả” thì sớm quá, khi nào thì tôi mới có thể đến được bước này? Xin nói với bạn Kinh Hoa Nghiêm nói “một tức là tất cả”.

Kinh Hoa Nghiêm nói sơ phát tâm chính là Phật, sơ tín trong thập tín Bồ Tát chính là Phật. Ở đây thiếu 52 vị thứ nữa, Thập Tín, Thập Trụ, Thập Hạnh, Thập Hồi Hướng đến Thập Địa, Đăng Giác, Diệu Giác, 52 vị thứ. Vì sao Sơ Tín chính là Phật? Bạn không cho Sơ Tín là Phật, bạn cho Diệu Giác là Phật, bạn đã phân thành hai pháp rồi, Phật là bất nhị pháp môn. Sơ Tín chính là Phật, vì sao? Sơ Tín là Phật, vậy Đăng Giác thì sao? Đăng Giác cũng là Phật, vì sao? Một niệm tương ưng một niệm Phật, niệm niệm tương ưng niệm niệm Phật. Bạn là sơ tín Bồ Tát một niệm tín của bạn tương ưng thì niệm này chính là Phật, niệm thứ hai bạn không tín nữa thì bạn lại là phàm phu. Tôi là Sơ Tín Bồ Tát niệm tín này của tôi có sai khác với niệm tín của Đăng Giác Bồ Tát, Diệu Giác Bồ Tát không? Không sai khác, bao hàm viên mãn. Vậy bạn phải hỏi chính mình điều gì quyết định bạn là Phật hay không phải là Phật? Rốt cuộc điều gì quyết định bạn ở cấp bậc thứ nhất, hay cấp bậc thứ 52 trong 52 cấp bậc? Là ý niệm. Luyện ý niệm từ đâu? Từ bên cha, từ bên mẹ.

Cho nên bên trong việc hiếu dưỡng cha mẹ của chúng ta, tôi xin lấy vài ví dụ cho mọi người thấy tôi đã thể hội được Thập Đại Nguyên Vương của Phổ Hiền Bồ Tát như thế nào? Xưng tán Như Lai không cần nói nữa, thường tùy Phật học không cần nói nữa, phổ giai hồi hướng cũng không cần nói nữa vì đều ở bên trong rồi, từ điều thứ nhất đến điều thứ 2 đến điều thứ 10. Cho nên khi bạn tụng Kinh Vô Lượng Thọ phần cuối cùng đều có Thập Đại Nguyên Vương của Phổ Hiền Bồ Tát. Bạn có thể tìm thấy cảm giác không? Bạn có biết cái gì gọi là cúng dường không? Bạn biết bạn cần sám hối cái gì không? Bạn biết bạn cần xưng tán cái gì không? Bạn biết bạn nên học tập với ai không? Singapore chúng ta nói tiếng Anh, có năm chữ W cộng thêm một chữ H. Thành Phật ở đâu? Where. Ai là Phật? Who. Học cái gì? What. Khi nào? When. Why, vì sao? một chữ H, How, như thế nào. Đều ở trong hiếu dưỡng cha mẹ. 5 chữ W cộng thêm một chữ H này nếu bạn đều làm được thì bạn thành Phật rồi. Phật ở đâu? Ai là Phật? Vì sao phải về nhà? Khi nào? Bạn suy ngẫm xem. Đây chẳng phải là Thập Đại Nguyên Vương của Phổ Hiền Bồ Tát sao? Lễ kính chư Phật – What? Lễ kính ai? Phật – Who? khi nào thường tùy Phật học? When? Always (thường xuyên). Để làm gì? Why? What? Where? Không khó chút nào, thành Phật dễ dàng như vậy đây.

Cho nên lần này tôi đến singapore có rất nhiều câu chuyện muốn kể. Hôm nay nói chuyện với tổng vụ Lý Văn Phát, tôi còn trách ông cho tôi thời gian quá ít. Ở đây tôi còn rất nhiều câu chuyện ở công ty nhưng không cách gì báo cáo được. Cho nên tôi nói hôm nay 7 giờ 45 phút anh mới cho tôi bắt đầu giảng, đến 9 giờ 30 phút kết thúc là tôi không vui rồi, cắt mất 15 phút của tôi, nhiều thể hội học tập thế này làm sao mà báo cáo được hết với đồng đạo tín chúng đồng tu singapore đây? Tổng vụ Lý nói: *“Tổng giám đốc Hồ à! Anh muốn giảng bao lâu cũng được, anh cứ từ từ mà giảng, cứ giảng đủ 2 tiếng”*. Cảm ơn tổng vụ Lý. Xã hội loạn rồi, cha mẹ không ai chăm sóc, quá đáng thương rồi! Các vị đồng tu, thời gian không đợi tôi, cha tôi mất rồi lão Hòa Thượng viết cho cha tôi một câu đối phúng điếu “dục hiếu thân thời thân bất tại”, [ý nói] bạn muốn hiếu kính cha nhưng cha không còn nữa “đương hành tử chức”, chức là trách nhiệm, tức là khi bạn muốn làm tròn trách nhiệm của một người con trai nhưng “tử vô y” là bạn không còn chỗ nương tựa nữa rồi, bạn sẽ làm tròn trách nhiệm với ai đây? “Tịnh Không kính viếng”. Các vị đồng tu đó là lời thúc giục, nghĩa là gì? Chúng ta đều biết xã hội trước ác, chúng ta đều day dứt lo âu, chúng ta đều hy vọng thay đổi? Thay đổi từ ai? Thay đổi từ đâu? Ai phải thay đổi? Chúng ta!

Hôm nay tôi nói với tổng vụ Lý rằng nếu mỗi vị đồng tu, Hồ Tiểu Lâm tôi làm không tốt, kém rất xa, thực sự xin nói một câu thật lòng với mọi người chỉ có 4 tháng mà tôi có được thể hội thù thắng như vậy, cảnh giới nâng cao lớn như vậy, nếu như chúng ta mỗi một người học trò của lão Hòa Thượng Tịnh Không, mỗi một vị tứ chúng đệ tử như chúng ta đều có thể vì hiếu dưỡng cha mẹ mà phát bồ đề tâm, sửa đổi lỗi lầm thì Phật Pháp có thể không hưng vượng được sao? Xã hội đại chúng có thể không yêu quý lão Hòa Thượng được sao? Hồ Tiểu Lâm là do ai dạy vậy? Nói xa thì là 3.000 năm trước tổ sư Thích Ca Mâu Ni Phật dạy. Tổng vụ Lý từ bi nói tôi có thể giảng đến 9 giờ 45 phút, cảm ơn. Bạn xem vừa ngắt lời thì lại quên mất đang nói cái gì rồi, Tam Bảo nhanh chóng gia trì để con nhớ lại đoạn vừa rồi. Chúng ta hiếu kính lão Hòa Thượng, chúng ta hiếu kính Thích Ca Mâu Ni Phật thì phải làm như thế nào? Vẫn là câu nói cũ, có rất nhiều người nghe không lọt tai nói rằng “con người anh nói chuyện không kiêng nể gì cả”. Không phải bạn dập đầu khấn vái các Ngài, không phải bạn cúng hoa tiền, đốt nhang, mang bao đồ đi cúng dường các Ngài, còn cha mẹ mình thì không lo, đem từng vụn từng vụn đi quỳn tặng cũng không có tác dụng. Việc đó có tác dụng gì chứ? Đó là tự tư tự lợi, đó là vì bản thân mình. Bạn thật thà trở về bên cạnh cha mẹ, thực sự vì chủ tịch Hồ, vì thủ tướng Ôn, vì thủ tướng Lý Hiên Long giải quyết lo âu, thực sự giải quyết được vấn đề người già của Singapore, vấn đề người già ở Trung Quốc, gánh vác sự nghiệp của Như Lai. Các vị đồng tu, tôi muốn hỏi rằng: Cái gì gọi là gánh vác sự nghiệp của Như Lai? Cái gì gọi là vì tiếp nối tuyệt học của Thánh giáo? Cái gì gọi là vì vạn thế khai mở thái bình? Ở trong nhà vệ sinh chính là vì tiếp nối tuyệt học của Thánh giáo, giúp cha lau phân chính là vì thiên hạ khai thái bình. Cái gì gọi là thực hiện hài hòa? Trong nhà vệ sinh có hài hòa, không phải sao? Chúng ta có tâm phân biệt? Nhà vệ sinh làm gì phải đạo tràng, ở đây mới là đạo tràng. Sai rồi! Ở đâu có Phật, ở đâu là đạo tràng. Chúng ta thực sự thương yêu lão Hòa Thượng, chúng ta thật sự hy vọng Ngài vui vẻ. Lão Hòa Thượng vì sao muốn đi nhưng Ngài lại không đi? Lão Hòa Thượng nói với tôi rằng *“Chỉ cần có một người muốn học thì tôi sẽ không đi, tập khí của con rất nặng, cảnh giới của con không cao, nhưng con có một điểm là con thật làm, con nghe lời, chướng ngại của con rất nhiều, khó khăn của con rất lớn, nhưng ta thấy trên người của con có một tinh thần không từ bỏ, một điều này là đủ rồi”*.

Hôm nay chúng tôi đến đây để báo cáo, người khác có lỗi làm không? 2 giờ ngày hôm qua đều là nói lỗi của chính mình, 2 giờ ngày hôm nay đều là tán thán

người khác, như vậy mới đúng. “Nếu là người tu đạo thì không nhìn lỗi thế gian”. Trong Liễu Phàm Tứ Huấn nói như thế nào? Bạn ở cùng cha mẹ “xa là muốn nêu cao đức hạnh của tổ tiên, gần là muốn che đi những lỗi lầm của cha mẹ”. Cha mẹ có lỗi lầm không? Khiên chính là lỗi lầm. Làm sao để che giấu lỗi của cha, che giấu lỗi của mẹ? Rõ ràng họ nói sai, làm sai thì chúng ta làm sao che giấu được chứ? Đó chẳng phải là không phân biệt tốt xấu hay sao? “Xa là muốn nêu cao đức hạnh của tổ tiên, gần là muốn che đi những lỗi lầm của cha mẹ” câu nói này trong Liễu Phàm Tứ Huấn chẳng phải bảo chúng ta che đậy lỗi lầm hay sao? Đó chẳng phải bảo chúng ta nói sai sự thật hay sao? Đây chẳng phải là trắng đen lẫn lộn hay sao? Tại sao không thể sai chính là sai, đúng chính là đúng? Người khác không có lỗi. Pháp tướng duy thức nói rằng: trước mắt bạn thấy một kẻ lợi dụng là vì bạn chiêu cảm họ đến, bạn không muốn chiếm lợi thì bạn sẽ không nhìn thấy kẻ chiếm lợi. Thầy Trần Đại Huệ thường có một câu danh ngôn “thực sự có một vị đồng tu, ở dưới chiếu để một con dao nên có một kẻ phạm tội giết người đã đến nhà họ”. Do chiêu cảm mà. Bạn ưa nổi giận thì những việc khiến bạn nổi giận sẽ xảy ra. Cha mẹ phạm lỗi này ở trước mặt bạn, nếu chúng ta nói sâu là: nếu trong A Lại Da Thức của bạn không có chủng tử này, dù cho cái duyên này có khởi hiện hành thì bạn cũng sẽ không nhìn thấy họ phạm lỗi. Nói cách khác, họ phạm sai lầm là đến nhắc nhở bạn rằng bạn vẫn còn vấn đề này, khi nào vấn đề này ở trong tâm, trong A Lại Da Thức của bạn được giải quyết thì bạn sẽ không thấy những cảnh tượng đó nữa, vì sao? Như tám gương vậy, người Hồ đến thì hiện người Hồ, người Hán đến thì hiện người Hán, người phương Tây đến trước tám gương đó thì nó liền soi ra người phương Tây, người dân tộc Hán đến trước tám gương này thì nó liền soi ra người dân tộc Hán. Đến không cự tuyệt, đi không níu giữ. Cha mẹ thị hiện trước mặt bạn chính là tám gương tự tánh của bạn soi chiếu ra, chiếu họ thành tốt thành xấu thì đó là vấn đề của bạn.

Cho nên Không Tử nói “ba người cùng đi tất có thầy của ta”, một người là tám gương tốt, một người là tám gương xấu còn một người là chính mình. Trong Liễu Phàm Tứ Huấn “che giấu lỗi lầm của cha mẹ”, che giấu lỗi lầm của cha mẹ như thế nào? Cha mẹ có lỗi không? Chắc chắn là có. Cha mẹ có nói sai không? Có. Cha mẹ có làm sai không? Có. Cha mẹ có nghĩ sai không? Có. Vậy chúng ta phải làm như thế nào? Tiếp nhận lời giáo huấn từ những lỗi lầm trên thân của cha mẹ. “Mình không được như vậy, mình phải lấy đó làm gương”. “Thấy người xấu, tự kiểm điểm; Có thì sửa, không cảnh giác”. Cha mẹ thị hiện điều ác này ở trước mặt bạn chính là công đức, vì sao vậy? Họ cho bạn động lực trên con đường Bồ

Đề của bạn, họ nhắc nhở bạn để bạn đừng phạm phải lỗi này nữa. Nếu bạn phạm phải cái lỗi này thì bạn phải lập tức sửa đổi, công lao của sự tiến bộ này của bạn chẳng phải thuộc về cái lỗi đó của cha mẹ hay sao? Nếu như vậy thì chẳng phải bạn đã che giấu cái lỗi của cha mẹ rồi sao?

Bạn xem “nguyên giải Như Lai chân thật nghĩa”, chân thật nghĩa ở đâu? Cha mẹ không sai, cha mẹ thị hiện mà thôi, đó là do A Lại Da Thức của bạn chiêu cảm đến, bạn đem nó sửa đổi thì cái lỗi này của cha mẹ là công đức, họ đang tu đại phước có đúng không? Họ không thị hiện cái lỗi này thì Hồ Tiểu Lâm không thể thành Phật. Nói cách khác, [nếu trên con đường] Hồ Tiểu Lâm thành Phật có 9.999 nấc thang, có một nấc thang là do lỗi lầm của cha mẹ xây đắp cho, vậy thì quá tuyệt rồi! Bạn phải thật sự giúp cha, thật sự giúp mẹ, thật sự yêu thương họ, biến lỗi lầm của họ trở thành động lực để bạn tu học. Mình không được tái phạm cái lỗi này, mình không được phạm cái lỗi như vậy nữa. Trước tiên phải cảm ơn. Họ phạm lỗi họ phải chịu ác báo, họ chịu ác báo để thành tựu cho bạn, hy sinh mình vì con trai. Ân tình này lớn biết bao! Bạn thật sự coi đó là một lời giáo huấn, bạn tiếp nhận, đề phòng vậy thì bạn đã che giấu lỗi lầm cho cha mẹ rồi.

Rất nhiều đồng học hỏi rằng “xa là muốn nêu cao đức hạnh của tổ tiên, gần là muốn che giấu lỗi lầm của cha mẹ”. Đó chẳng phải là Phật Bồ Tát dạy người ta không phân biệt phải trái hay sao? [Đó là do] bạn không đọc kỹ Liễu Phàm Tứ Huấn nên sơ ý qua loa. Đạo lý trong câu này quá sâu, nhất định không được đọc lướt qua trên miệng. Như cô giáo Lưu Tố Vân đã nói “không cần đọc nhiều như vậy mà bạn thật sự đọc hiểu tường tận cuốn Đệ Tử Quy này, cuốn Liễu Phàm Tứ Huấn này, bạn thật sự có thể làm được vậy thì quá tuyệt vời rồi! Ấn Tổ lão Hòa Thượng không gặt người, Tam Tạng 12 bộ hơn 70.000 cuốn sách Ngài không giới thiệu mà Ngài chỉ giới thiệu cho bạn cuốn “Liễu Phàm” này. Đây là trò đùa hay sao? Bạn làm được chưa? Bạn hiểu rõ ý nghĩa bên trong hay chưa? Bạn cứ nói cuốn sách này là do cư sỹ viết “Thấy chưa thật, chớ nói bừa; Biết chưa đúng, chớ tuyên truyền”. Bạn dựa vào cái gì mà không tin “Liễu Phàm”, bạn có tư cách gì mà không tin vào “bốn lời giáo huấn”? Bạn hiểu cái gì chứ? Bạn không có tâm thành kính với Liễu Phàm Tứ Huấn thì bạn có thể đạt được lợi ích không? Nói cách khác, bạn không đạt được lợi ích thì bạn có thể oán trách Liễu Phàm Tứ Huấn không? Tôi chỉ học Đệ Tử Quy, Liễu Phàm Tứ Huấn không có đọc cái gì khác, sau đó thường nghe mọi người nói Thập Đại Nguyên Vương của Phổ Hiền Bồ Tát, nên ghi nhớ những điều này.

Khi về nhà hiếu dưỡng cha mẹ, tôi nói ở đây cái gì là đại nguyện vương, mình thực hành điều nào trong thập hạnh Phổ Hiền đây? Đủ rồi, đủ rồi không cần nhiều. Bạn thật sự đem 10 điều trong Thập Đại Nguyện Vương của Phổ Hiền Bồ Tát về nhà hiếu dưỡng cha mẹ là đủ rồi. Bạn thật sự làm được, bạn làm được lễ kính là được rồi. Bởi vì lễ kính bao hàm cúng dường, lễ kính bao hàm hồi hướng bồ đề, phổ giai hồi hướng. Bạn nói *“Tôi rất lễ kính chư Phật nhưng tôi không phổ giai hồi hướng, có thể như vậy không?”* Bạn nói: *“Tôi lễ kính chư Phật, lễ kính đến cực điểm nhưng tôi không xưng tán Như Lai, có thể như vậy không?”* Đó gọi là lễ kính chư Phật sao? Đó không phải lễ kính chư Phật, một tức là tất cả. Bởi vì người thế gian chúng ta có phân biệt, có chấp trước cho nên Ngài nói có thứ lớp, viên dung không ngại thứ lớp, thứ lớp không ngại viên dung. Thứ lớp tức là lớp 1, lớp 2, lớp 3, lớp 4. Chúng ta là phàm phu chúng ta có phân biệt, chúng ta có chấp trước, chúng ta có tập khí, chúng ta phải không ngừng đoạn trừ chúng, đây gọi là thứ lớp. Còn viên dung thì sao? Lớp 1 chính là lớp 6. Tiểu học lớp 6 chính là lớp 1. Không phải bạn lên lớp 6 rồi bạn mới bao gồm lớp 5 và lớp 4. Khi bạn học lớp 1 thì đã bao gồm cả lớp 6, vì sao? 6 đồng tiền xu xếp chồng lên nhau thì làm sao mà đếm đến 6 được? Bạn đếm từ đâu đến 6? Bạn không thể vừa bắt đầu đã là 6 mà là 1, 2, 3, 4, 5, 6. Không có 1 liệu có 2 không? Không có 2 liệu có 3 không? Cho nên 1 là gì? 1 là 1 của 6; 2 là 2 của 6; 3 là 3 của 6. Bạn xem không có 3 liệu có 6 không? Trên Kinh Phật nói: chồng 10 đồng tiền xu lên nhau, trên cùng là đồng tiền thứ 10. Bạn thích đồng tiền trên cùng này nhưng xin nói với bạn nếu không có 9 đồng tiền phía dưới thì bạn không thể có đồng tiền trên cùng thứ 10 này. 9 chính là 10, chính là một thể. Là một thể? Rõ ràng có 2 cái tại sao lại không chướng ngại? Sự có nhiều cách, sự là 10 đồng tiền nhưng lý thì là một, không có 9 thì không có 10, 10 chính là 9, 9 chính là 10, nhưng 10 lại có tác dụng của 10, 9 lại có tác dụng của 9, cho nên lý không chướng ngại sự, sự không chướng ngại lý. Đây chẳng phải là cảnh giới mà Hoa Nghiêm đã nói *“sự sự vô ngại, lý sự vô ngại”* hay sao?

Cho nên tổng vụ Lý Văn Phát chính là Hồ Tiểu Lâm, Hồ Tiểu Lâm chính là tổng vụ Lý Văn Phát, không có ông ấy thì không có tôi. Đây là cảnh giới của Hoa Nghiêm. Hồ Tiểu Lâm ở đâu? Hồ Tiểu Lâm ở chỗ tổng vụ Lý Văn Phát. Tổng vụ Lý Văn Phát ở đâu? Tổng vụ Lý Văn Phát ở chỗ Hồ Tiểu Lâm. Học Phật là mê tín sao? Học Phật là khoa học, học Phật là hiểu rõ không có lớp 1 thì không có lớp 6, lớp 1 là lớp 1 của lớp 6; lớp 2 là lớp 2 của lớp 6, chẳng phải như vậy hay sao? Lão Hòa Thượng Tịnh Không là lão Hòa Thượng của Hồ Tiểu Lâm, Hồ Tiểu

Lâm là Hồ Tiểu Lâm của lão Hòa Thượng Tịnh Không. Cảm giác đó là gì? Là tương tức tương nhập, là một thể! Bạn học Phật phải học điều này, càng hướng hồ là cha mẹ. Trong 10 đồng tiền phía dưới đồng tiền thứ 9 là Hồ Tiểu Lâm, đồng tiền phía trên thứ 10 là cha, sát nhau nhất, chỉ là do gặp duyên không giống nhau mà thôi. Đồng tiền thứ 3 là tổng vụ Lý Văn Phát, cách tôi hơi xa một chút. Em gái, em gái tôi là thứ 5 cách tôi gần một chút, gần hơn so với tổng vụ Lý. Đều là do gặp duyên không giống nhau nên phân thành thứ lớp nhưng lý không hề chướng ngại sự. Không phải nói chúng ta là một thể thì không có xa gần. Có! Vậy chúng ta hành thiện như thế nào? *Đôn luân tận phận*, bắt đầu hành thiện từ người gần nhất.

Bạn xem, cho nên Tịnh nghiệp tam phước không hề bảo bạn trước tiên đến Singapore quyên tiền? Không có. “*Hiếu dưỡng phụ mẫu*”, cha mẹ cho bạn thân mạng, “*phụng sự sư trưởng*” sư trưởng dạy bạn đạo lý, cho bạn huệ mạng. “*Từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp*”, sau khi làm xong mới là phước thứ hai “*cụ túc chúng giới, bất phạm oai nghi*” đúng không? Đó chính là 10 đồng xu. Đồng xu thứ nhất là gì? Hiếu dưỡng cha mẹ, thứ hai là phụng sự sư trưởng, đồng thứ ba là từ tâm bất sát, đồng thứ tư là tu thập thiện nghiệp. Vậy có phải phước cuối cùng trong Tịnh Nghiệp tam phước cũng nằm trong này hay không? Đúng vậy! *Khuyến tấn hành giả*. Hiếu dưỡng cha mẹ là hiếu dưỡng cha mẹ của điều nào? Là hiếu dưỡng cha mẹ của khuyến tấn hành giả. Phụng sự sư trưởng là phụng sự sư trưởng của điều nào? Là phụng sự sư trưởng của phát bồ đề tâm. Bạn thật sự phụng sự sư trưởng thì bạn nhất định sẽ phát bồ đề tâm. Không có nấc thang này thì bạn không bước tới phát bồ đề tâm được. Cho nên phải cố gắng nghe kinh. Hồ Tiểu Lâm làm sao có thể đọc hiểu? Làm sao có thể liên hệ lại với nhau được. Xin nói với mọi người không có bí quyết nào cả, sau khi tôi lau phân cho cha, uống nước tiểu của cha, khi sư phụ trả lời tin nhắn cho tôi Ngài nói: “*kỳ thực học Phật không phải học nhiều, nên học ít, chỉ là buông xuống mà thôi*”. Bạn buông xuống được thì bạn có thể đọc hiểu “*Liễu Phàm*”, bạn buông xuống được thì bạn có thể đọc hiểu Hoa Nghiêm. Bắt đầu buông từ đâu? Từ bên cha mẹ.

Cho nên chúng ta phải thâm nhập Kinh Tạng, chúng ta phải thâm giải Như Lai chân thật nghĩa, chúng ta phải phát bồ đề tâm nhất hướng chuyên niệm. Kinh Tạng bạn có thể thâm nhập không? Mỗi người đều muốn thâm nhập, tôi thật sự hy vọng mình có thể xem hiểu trong này Phật Bồ Tát nói những gì. Tại sao lại không được? Bởi vì bạn không thanh tịnh, Kinh là do người thanh tịnh viết ra, tâm bạn không thanh tịnh thì bạn đọc nó sẽ không tương ứng. Làm sao tâm tôi

mới thanh tịnh? Tôi không thanh tịnh chỗ nào? Chưa thực hành hiếu đạo. Thanh tịnh ở đâu? Thanh tịnh ở bên cha mẹ, nếu bạn thật sự ở bên cạnh cha mẹ thì sẽ giống như tôi 2 ngày hôm nay báo cáo với mọi người vậy, thứ nhất phát hiện tội lỗi của bản thân. Thứ 2 nhìn thấy ưu điểm của cha mẹ, người tốt việc tốt, tự nhiên bạn sẽ không ngạo mạn nữa, tự nhiên bạn sẽ có tâm thành kính, tự nhiên bạn sẽ có tâm yêu thương. Tâm thành kính, ái tâm, tâm cung kính, đây gọi là thanh tịnh. Bạn có những tâm này rồi bạn quay lại đọc kinh điển sẽ không giống trước nữa. Các vị đồng tu, nếu tôi không về hiếu kính cha mẹ 4 tháng này thì hôm nay tôi lên đây sẽ không giảng được cho các vị nghe về Thập Đại Nguyên Vương của Phổ Hiền Bồ Tát, xem 10 đồng tiền xu trong Kinh Hoa Nghiêm tôi cũng không nói ra được điều này. Tôi không hiểu được Hồ Tiểu Lâm chính là Hồ Tiểu Lâm của cha, cha chính là cha của Hồ Tiểu Lâm. Tôi không hiểu không có cha của Hồ Tiểu Lâm thì sẽ không có tôi, không có Hồ Tiểu Lâm tôi thì cũng không có cha tôi, chính là như vậy.

Như Ấn Quang lão Hòa Thượng nói *“như nước từ mái nhà rơi xuống, giọt trước nhỏ đâu giọt sau nhỏ đấy”*. Trời mưa nước từ mái nhà rơi xuống, giọt phía sau nhất định sẽ rơi theo giọt phía trước. Bạn xem ví dụ này thật hình tượng. “Như nước từ mái nhà rơi xuống, giọt trước nhỏ đâu giọt sau nhỏ đấy”, chúng ta và chúng sanh chính là quan hệ này, chúng ta và cha mẹ cũng là quan hệ này. Cho nên bạn như giọt nước này bạn nhất định đừng cho rằng bạn không có chuyện gì, bạn là độc lập, tôi có thể tự mình thành tựu. Tôi xin nói với bạn là không được. Vậy tôi làm sao mới thành tựu được? Bạn thành tựu cho cha mẹ thì bạn sẽ thành tựu. Tôi làm sao để thành tựu cho cha mẹ? Bạn thành tựu rồi thì cha mẹ bạn sẽ thành tựu. Vì sao? Hỗ trợ trị bệnh cho nhau. Khi cha mẹ là bệnh nhân thì bạn là bác sĩ. Nếu bạn có thể trị khỏi bệnh tiểu đường cho cha mẹ vậy bạn còn có thể mắc bệnh tiểu đường hay không? Khỏi rồi đó là tự độ. Nếu bạn có thể trị khỏi bệnh tiểu đường của bạn thì có bệnh nhân tiểu đường nào mà bạn không thể trị khỏi chứ? Tự độ chính là độ tha. Tôi không bị tiểu đường, tôi không bị bệnh tiểu đường nhưng tôi trị khỏi bệnh tiểu đường cho người khác, đó là độ tha. Vậy sau này nếu tôi bị bệnh thì tôi có thể tự độ. Độ tha chính là tự độ. Bạn là bác sĩ, bạn không chữa khỏi bệnh cho người tiểu đường, sau này nếu bạn mắc bệnh tiểu đường vậy bạn có tự chữa khỏi được không? Bạn không độ nổi mình. Người bệnh ở đâu? Bệnh nhân là ai? Bệnh nhân chính là bác sĩ. Bác sĩ là ai? Bác sĩ chính là bác sĩ của bệnh nhân. Bệnh nhân là ai? Bệnh nhân là bệnh nhân của bác sĩ. Trên Kinh Hoa Nghiêm nói chủ khách cùng hỗ trợ. Khi bạn là bác sĩ là chủ thì bệnh

nhân là khách, khi bệnh nhân làm chủ thì bác sĩ là khách. Không có bệnh nhân thì cũng không có bác sĩ, tương quan với nhau mà. Bạn làm bác sĩ mà bạn còn khó chịu, bạn còn thi lên viện y học này kia, không có bệnh nhân thì bạn làm bác sĩ gì chứ? Đây chính là có nhân thì có quả, nhân là có bệnh nhân thì quả là có bác sĩ, nhân quả tương hỗ. Nhân là có bác sĩ thì quả là có bệnh nhân. Quy luật nhân quả làm sao không tồn tại chứ? Có chính phủ thì có nhân dân, ai rời xa được ai chứ? Toàn thể giới là một thể giới tương đối, cho nên Einstein mới phát minh ra thuyết tương đối quá chính xác, toán học đã chứng minh rồi. Thế giới này là một thể giới tương đối, là thể giới nhị pháp, hoặc là không hoặc là có; hoặc là chân hoặc là tục. Không để rơi vào hai bên thì gọi là tâm thanh tịnh, không thể rơi vào không cũng không thể rơi vào có; đã không chấp vào chân thì cũng không chấp vào tục, đó là tâm thanh tịnh. Có tâm thanh tịnh thì sẽ tương ứng với Tây Phương. Hồ Tiểu Lâm làm sao hiểu được đạo lý này? Chăm sóc cha mẹ kết hợp với xem Kinh Hoa Nghiêm lại kết hợp với xem “Đại Kinh Giải” của sư phụ thì càng xem càng hoan hỷ, càng xem càng tường tận. Kinh chính là học như vậy, đĩa chính là xem như vậy. Vừa làm vừa xem, vừa xem lại vừa quay đầu lại làm. Bắt tay từ đâu? Ngũ luân bát đức, bắt tay từ nơi cha mẹ.

Cho nên rất nhiều người nói: hàng ngày anh đều về nhà hiếu dưỡng cha mẹ một ngày 2-3 giờ đồng hồ vậy anh còn thời gian xem Kinh không? Anh còn thời gian lạy Phật không? Anh còn thời gian niệm Phật không? Anh còn thời gian đến Hồng Kông thăm lão Hòa Thượng không? Không còn, cũng không cần nữa nhưng hoàn toàn thông đạt rồi, hiểu rồi, chẳng phải như vậy hay sao? Cho nên mọi người đừng đem việc hiếu dưỡng cha mẹ đối lập với việc học Phật, không phải đối lập. Phật ở đâu? Phật ở bên trong hiếu dưỡng. Hiếu dưỡng ở đâu? Hiếu dưỡng ở bên trong Phật Pháp. Làm việc ở đâu? Làm ở hiếu dưỡng cha mẹ. Tại sao bạn làm việc chính là hiếu dưỡng cha mẹ? Hiếu dưỡng cha mẹ có thể giải quyết việc ký hợp đồng không? Trên Kinh Hoa Nghiêm, Phật nói “*tín vi đạo nguyên công đức mẫu*” bạn có tin Phật không? Tôi tin. Bạn tin, tin là cội nguồn của đạo là mẹ của công đức, tin là báu vật đệ nhất trong bảo tạng. Hợp đồng của bạn chính là tài, tài đệ nhất là niềm tin. Bạn có báu vật là niềm tin này thì tất cả vật báu trong bảo tạng bạn đều có được. vì sao? Hiếu dưỡng cha mẹ có để lỡ thời gian không? Buông công việc xuống không làm, không đi làm, buông hợp đồng xuống không ký, buông khách hàng xuống không gặp. Thật sự là không cần nữa. “*Anh nói sâu xa khó hiểu quá*”. Thật sự không cần, vì sao vậy? Phật nói rồi có 2 ruộng phước thì nó sẽ trở quả, trở quả gì? Vàng bạc châu báu, thăng quan phát tài, khỏe mạnh,

trí tuệ đều được mọc ra từ 2 ruộng phước này. Đó là 2 ruộng phước nào vậy? Ân điền và bi điền. Cha mẹ là ân điền. Hôm nay phó tổng Vương của chúng tôi đến rồi, các nhân viên có lo ngại nói rằng “*Anh học Phật 4 năm căn bản là không quan tâm tới công ty, công ty cũng không quản gì cả, hiện nay anh rất tốt, công ty cũng ngày càng phát triển mạnh hơn. Hàng ngày anh đều không đến công ty mà đi thẳng tới chỗ cha để chăm sóc cha. Công ty thật sự không cần quản sao?*” Thật sự không cần quản, vì sao? Ngày ngày tôi đều ở nhà cày cấy, tôi trồng ân điền, tôi gieo hạt giống, tôi gieo hạt giống đó thì kết quả là công ty, bạn tin không? Không tin, cho nên bạn không đạt được lợi ích, bạn phải thật tin thật làm.

Vốn dĩ phó tổng Vương và tôi cùng nhau đến, nhưng phó tổng Vương nói “*Tổng Giám Đốc Hồ à, anh đi trước đi, tôi chuyển sang chuyến bay tới thứ năm*”, chúng tôi vốn là bay chuyến sáng thứ năm. Tôi hỏi vì sao vậy? Ông nói: “*Thứ năm, còn mấy hợp đồng phải ký*”. Bởi vì phó Tổng Vương phụ trách bên bán hàng trong công ty của chúng tôi. Trong bữa tiệc chào đón họ đã cho tôi 5 phút để tôi nói với mọi người một vài số liệu. Năm 2006 chưa học Phật hợp đồng bán lò sưởi treo tường là 25.800 cái. Tờ báo cáo này tôi mang đến Singapore năm sau lại báo cáo với các vị đồng tu, tôi xin báo cáo sơ lược trước thành tích năm 2010 để bạn thấy ân điền này tôi đã trồng như thế nào? Năm 2006 chưa học Phật là 25.800 cái, trên này viết năm 2010 là 44.700 cái, nhiều hơn năm 2006 là 20.000 cái. Vì sao hôm đó Phó tổng Vương không đến kịp? Vì có 1 hợp đồng 1.600 cái. Nếu ở đây là 44.700 cộng thêm 1.600 là khoảng 46.000. Vậy là gần tăng gấp đôi so với năm 2006 rồi. Đây là phó tổng Vương báo cáo cho tôi, năm 2006 mức doanh thu hàng năm là 129.000.000 tệ, năm 2010 là 180.000.000 tệ, nhiều hơn 60.000.000 tệ. Tôi bán lò sưởi treo tường mười mấy năm rồi nhưng mức tiêu thụ trong năm vượt qua trên 30.000 cái chỉ có 3 lần, 3 lần này đều là trong 4 năm tôi học Phật, năm 2007 học Phật năm thứ nhất là 31.000, năm 2009 học Phật năm thứ 3 là 37.000, năm ngoái học Phật năm thứ 4 là 46.000. Tín là cội nguồn của đạo là mẹ của công đức, tín là báu vật đệ nhất trong bảo tạng có đúng không? Đúng vậy. Cho nên nếu báo cáo số liệu thì rất nhiều, bởi vì doanh nghiệp đều dựa vào số liệu để nói chuyện, nên bạn phải lấy ra được chứng cứ, bạn phải lấy ra được sự thật, vì sao mỗi lần đến Singapore tôi đều đưa phó tổng Vương đi cùng? Vì tôi sợ mọi người không tin, bạn có thể hỏi ông ấy. Vừa rồi tổng vụ Lý đã nói chuyện với Vương Học Phong, nói chuyện với phó tổng Vương của chúng tôi để chứng minh.

Vừa rồi nói chuyện với tổng vụ Lý tôi vô cùng kích động nói rằng “nếu mỗi đồng tu học Phật chúng ta đều có thể thực sự thực hành lời giáo huấn của Phật Bồ Tát trong công việc, trong cuộc sống, trong gia đình của mình, bắt đầu làm từ chính mình, bắt đầu làm từ ngay bây giờ, không nhìn lỗi thế gian, nhìn tất cả mọi người đều là Bồ Tát chỉ có mình ta thực sự là kẻ phàm phu, thực sự niệm Phật và tu hành thì tôi xin nói với mọi người chẳng có ai không thể đến Tây Phương. Hôm nay thời gian đến rồi, còn thừa một phút cuối cùng, phút cuối cùng nói gì đây? Bước sang năm 2011 rồi thời gian càng ngày càng cấp thiết, lão Hòa Thượng nói tu tâm thanh tịnh quan trọng, niệm Phật quan trọng. Tâm thanh tịnh là mục đích, niệm Phật là phương pháp, niệm Phật là nhân, tâm thanh tịnh là quả. Năm mới mọi người nhất định phải về nhà về bên cạnh cha mẹ cố gắng tu tâm thanh tịnh, cố gắng niệm cho tốt 2 vị Phật là cha mẹ nhé. Xin cảm ơn mọi người. Chúc năm mới vui vẻ! Tôi yêu Singapore, tôi yêu mọi người, cảm ơn!